

DE VRIENDENBAND

mededelingenblad
van de Vereniging
Vrienden van de Atletiek
augustus 2024
73^e jaargang
nr. 4

In dit nummer o.a.

EK Rome 2024

Churandy Martina Koninklijk onderscheiden

Onze 4 x 100 m vrouwen
op de Olympische Spelen

Voor het voetlicht: Piet Deelstra

Jeugdfonds: Afhaken of doorpakken

De Vriendenband

Inhoudsopgave

pagina

73e jaargang nummer 4, 2024

Van de voorzitter	1
Van het secretariaat	2
Uitnodiging reünie 2024.....	4
Wim van Hemert overleden	5
EK Rome 2024.....	6
Advertentie Fysiotherapie Vennewater	8
Advertentie Global Sports Communication	9
Boekbespreking: Russische Spelen	10
Churandy Martina Koninklijk onderscheiden	13
Sintel	14
Onze 4 x 100 m vrouwen op de Olympische Spelen.....	16
Advertentie Praktijk Energiek	22
Die vermaledijde vierde plaats	23
Advertentie BK Ingenieurs.....	24
Fietsweekend Vrienden	25
Stichting Atletiekerfgoed	26
Advertentie Rien van Haperen Consultancy	27
Voor het voetlicht: Piet Deelstra	28
Vrienden Jeugdfonds op de voet gevolgd.....	34
Madelif van Leur verovert brons op EK U18 + advertentie Max4Home	39
Onze jarigen	40

Kopij Vriendenband oktober 2024

Graag vóór 20 september 2024

aan de redactie:

Piet Wijker

De Uitkijkaan 12, 1974 XP IJmuiden

pietwijker@gmail.com

tel.: (0255) 513 700 / (06) 202 19 316

Van de voorzitter

De vorige editie van De Vriendenband sloot ik af met de wens aan al onze olympische en paralympische atleten om in Parijs het beste uit zichzelf te halen. Plus hen een veilige (thuis)basis te gunnen om de volgende stappen in hun carrière te kunnen zetten. Een wens die zeker ook geldt voor Churandy Martina, die in Parijs zijn zesde olympiade afsloot. Een paar persoonlijke herinneringen.

Kort na 10 oktober 2010 kwam op Papendal een telefoontje binnen van Wendell Prince, destijds trainer van de talentvolle jeugdathleet Churandy Martina op Curaçao. De hervormingen binnen het Koninkrijk der Nederlanden brachten met zich mee dat de Nederlandse Antillen, volgens de bepalingen van de IAAF, als atletieknatie ophielden te bestaan. Atleten moesten een keuze maken tussen aansluiting bij de Arubaanse Atletiek Bond dan wel de Atletiekunie. De kwestie lag gevoelig al was de voorkeur van Churandy wel duidelijk. Al sinds enige jaren was hij aangesloten bij Rotterdam Atletiek en nam sinds 2003 deel aan nationale (jeugd)kampioenschappen. Zijn Nederlandse records op de 100 en 200 m konden niet worden erkend, maar Churandy koesterde de gedachte dat hij in elk geval houder was van de Koninkrijksrecords op deze nummers.

Na een bezoek van een delegatie van de Curaçaose Atletiek Bond op Papendal werd snel overeenstemming bereikt. En met twee olympiades op zijn CV kwam Churandy in 2011 voor het eerst voor Nederland uit tijdens de WK Atletiek in Daegu (KOR). Al snel wist hij sympathie te verwerven van de media en volgers zowel binnen als buiten de atletiek. Nog steeds bewaar ik goede herinneringen aan zijn support voor het bid van de EK Atletiek 2016 in Amsterdam. In dit proces was vooral Istanbul (TUR) onze belangrijke concurrent. Istanbul gebruikte een nors kijkende Erdogan als eye-catcher, waar Amsterdam een breed lachende Churandy op de cover toonde. De rest is historie: *we go to Amsterdam*. Hij bleef onze ambassadeur in de aanloop naar deze EK en voldeed graag aan het verzoek om, samen met Rutger Smith, Koning Willem Alexander te ontvangen bij de opening van dit EK op het Museumplein.

Zijn immer positieve uitstraling en inspiratie voor andere atleten maakten hem tot een icoon van de Nederlandse atletiek. Altijd bescheiden en met *een ik heb mijn best gedaan* wist hij teleurstellingen het hoofd te bieden. Zijn Koninklijke Onderscheiding als Officier in de Orde van Oranje Nassau te midden van zijn speciaal uit Curaçao overgekomen familie maakte een diepe indruk in een bomvol FBK Stadion. (zie ook pag. 8)

Het kroontje op de vijf olympische ringen op zijn onderarm fungeert als Kroon op zijn Werk. Dank Churandy, wat je voor de atletieksport in ons Koninkrijk hebt betekend.

Hopelijk kunnen we terugzien op een geslaagd olympisch en paralympisch toernooi.

Rien van Haperen, voorzitter

Van het secretariaat

Adres secretariaat:

Jaap van Amsterdam, Irenestraat 74, 2161 PZ Lisse,

Tel.: 0252 418414 of 06 29288128,

E-mail: secretaris@vriendenvandeatletiek.nl

Website: <http://www.vriendenvandeknau.nl>.

Mocht iemand toch bezwaar hebben dat zijn gegevens via de Nieuwbrief aan de leden gecommuniceerd worden of anderszins, laat dit dan even weten via ons mailadres. Wij zullen je mailadres dan uit ons bestand halen.

Daarnaast gaan wij ervan uit dat foto's op de website gewoon gepubliceerd kunnen worden, als ook gegevens via De Vriendenband. Mocht je op welke wijze dan ook hiertegen bezwaar maken, laat dit dan ook aan ons weten.

Graag verzoeken wij de leden om het secretariaat te melden indien uzelf of een u bekende getroffen is door een overlijden, ongeval, ziekte etc.. Wij publiceren hierover pas met instemming van betrokkene(n). Ook geboortes of welke feestelijke gebeurtenissen dan ook willen wij graag delen met onze leden.

Mededeling:

- Ook dit jaar weer zal het Jeugdfonds van De Vrienden zijn medewerking en ondersteuning geven aan de C-Spelen in Amsterdam op 24 en 25 augustus bij AAC. Hoewel er dit jaar geen C-Interland gehouden wordt en er dus geen selectie bij de C-Spelen zal zijn, zullen winnaars van deze “topatleten” in de dop wel worden gewaardeerd. Eenieder is uitgenodigd om eens te komen kijken.
- We hebben in het bestuur weer een aantal stappen gezet in de transitie naar een mogelijke omzetting van de vereniging naar een stichting. De Algemene Ledenvergadering (ALV) heeft ons geaccordeerd om op de ingeslagen weg voort te gaan. Tijdslijnen zijn uitgezet, concept statuten in eerste concept gemaakt. De ALV heeft ons meegegeven om te kijken naar de tijdslijn en te onderzoeken of het mogelijk is om de besluitvorming bij de ALV van 2026 in april 2026 te nemen met effectuering van de mogelijke omzetting per 1 januari 2027. Hiermee zou nog voldoende tijd genomen kunnen worden om eventuele aanpassingen c.q. wijzigingen door te voeren.
- In het bestuur voeren we op dit moment de discussie over de te houden activiteiten van het Jeugdfonds. Wat blijft er mogelijk en wat moet er gaan vervallen? Wat gaan we niet meer doen en wat komt ervoor in de plaats? De komende periode zullen jullie hier meer over horen.
- Op dit moment zijn de Olympische Spelen in Parijs net afgelopen. Wij hopen en gaan ervan uit dat voor Nederland er weer heel mooie successen door onze toppers

---

geleverd zijn. Verder zullen binnenkort ook de Paralympics eveneens in Parijs gehouden worden met een grote deelname van onze Para-atleten. Wij wensen ze daar veel succes.

- Voor onze eigen atleten zal september nog een drukke maand worden met de competitiefinales en afsluitende wedstrijden. Voor de loop-atleten begint het weg- en crossseizoen alweer met de vele grote marathons en crosscircuits. Wij wensen ook hen veel succes.
- Op zaterdag 2 november a.s. zal dan eindelijk weer de gezamenlijke reünie met de groep TOPATL80's worden gehouden in het Fletcher Landgoed Hotel Holthurnsche Hof te Berg en Dal. Nadere gegevens vind je verderop in deze Vriendenband. Daar kun je zien hoe je je kunt aanmelden en betalen. Als je dit nog niet hebt gedaan, doe dat snel maar voor 15 september, want de belangstelling is groot. Het belooft een zeer gezellige bijeenkomst te worden, met leuke interviews met topatleten en mogelijke olympische medaillewinnaars. Maar bovenal gezellige ontmoetingen met oude bekenden.
- Er is besloten dat wij per 1 januari 2025 geen deel meer uitmaken van het Europese supportersplatform. De aanleiding voor aanmelding was het verzorgen van tickets voor de grote toernooien. Nu dit voor de Vrienden geen doelstelling meer is (overgenomen door de DAF) is besloten om per 1 januari 2026 uit de samenwerking te stappen.
- Nog steeds zijn wij in gesprek met de organisatie van het EK2025 Indoor in Apeldoorn in maart 2025 om een arrangement te verzorgen voor onze leden. Op dit moment is nog niet te zeggen of dit gaat lukken. Zodra wij meer weten zullen wij jullie per mail hierover berichten.

Nieuwe leden

- Ton de Graaff

Opzegging lidmaatschap

- Hans Houtzager

Vacatures

- Graag willen wij jonge enthousiaste leden of niet-leden, die in hun vrije tijd onze social media willen aanvullen met leuke filmpjes, stukjes etc., vragen om dit ook voor de Vrienden te doen. Het kost weinig tijd en je kunt je ambitie op een goede manier voor een leuke vereniging doen. Lijkt het je wat, neem dan contact op met het secretariaat.

Uitnodiging reünie 2024

In de verschillende nieuwsbrieven is het al aangegeven:

Op **2 november 2024** wordt in Fletcher Landgoed Hotel Holthurnsche Hof in Berg en Dal onze reünie gehouden en de interesse hiervoor is groot.

Deze bijeenkomst houden wij weer samen, na de succesvolle editie in 2021, met topatleten uit de tachtiger jaren die verenigd zijn in de Commissie TOPATL80's en waarvan ook veel leden lid zijn van de Vrienden.

Op onze website www.vriendenvandeatletiek.nl kun je zien wie zich op elk moment hebben aangemeld.

Op dit moment ziet het programma er als volgt uit:

13:00-13:30 uur	Inloop
13:30-17:00 uur	Prestaties en socialiseren, uitreiking Gouden Pluimen, Vrienden Trofee
17:00-19:00 uur	Lopend buffet

De kosten voor deelname aan deze reünie bedragen € 65,- voor niet-leden en voor leden € 45,-. Ook partners zijn welkom tegen de reguliere prijs van € 65,- (€ 45,- indien zij ook lid zijn). Door de grote belangstelling en de daarmee gepaard gaande voorbereidingen vragen wij jullie om zo snel mogelijk in te schrijven en te betalen.

Je kunt je tot **uiterlijk 15 september a.s.** opgeven door middel van betaling op rekeningnummer: NL89 RABO 0357 8739 39 t.n.v. Vrienden van de Atletiek (onder vermelding van reünie 2024 + naam/namen).

Vragen over deze reünie kunnen gesteld worden aan Wim van der Krogt (wimvanderkrogt@xs4all.nl), of telefonisch op 06-53561350 en aan Marjo van Agt (marjovanagt@live.com) of telefonisch 06-53135382.

Commissie Reünie 2024 Vrienden van de Atletiek en TOPATL80's

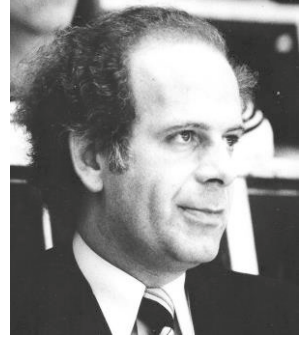

Wim van Hemert, de atleetkman van het ANP, overleden

Op 85-jarige leeftijd is Wim van Hemert, ons oud-lid, overleden. Van Hemert was jarenlang sportverslaggever bij het Algemeen Nederlands Persbureau (ANP).

Atletiek was één van zijn specialismen. De moeder der sporten was, zeg maar, een hartstocht. Daarnaast schreef hij veel over boksen en turnen. Verder was de Rotterdammer Van Hemert de vaste man voor berichtgeving over Feyenoord.

Zijn berichten en verhalen werden door nagenoeg alle kranten afgedrukt en ook gebruikt voor radio en televisie. Slechts zelden stond daarbij zijn naam. Dat is het lot van een ANP-verslaggever. Collega's waardeerden de verhalen vanwege hun betrouwbaarheid. Voor hen was hij een vraagbaak. Atleten gaven hoog op van de atleetkennis van Van Hemert. In een gesprek herinnerde Gerard Nijboer daar nog onlangs aan.

(foto: Theo van de Rakt; bron: St. Atletiekergoed)

Behoudens een kort uitstapje naar Sijthoff Pers heeft hij 34 jaar voor het ANP gewerkt. Hij versloeg Olympische Spelen, wereldkampioenschappen en Europese kampioenschappen. Nauwgezet hield hij elk jaar seizoenranglijsten bij. Hij leverde ook bijdragen aan de werkgroep atletiek van de AIPS, de mondiale organisatie van sportjournalisten.

In de jaren zeventig was hij tevens redacteur binnenland van De Atletiekwereld. Als adviseur speelde hij een belangrijke rol bij de totstandkoming van het naslagwerk “1870-2000, 130 jaar atletiek in Nederland”. Verder schreef, bewerkte en vertaalde hij boeken over “zijn” sporten en de Olympische Spelen. In “Marathonklassiekers” vertelt Van Hemert, dat het verhaal dat een Griekse soldaat de boodschap van de overwinning op de Perzen eeuwen voor Christus lopend naar Athene bracht, door een Fransman is verzonnen. Nadat hij begin 1996 met vut ging, bleef hij aan het werk voor de Rotterdam Marathon. Begin jaren tachtig had hij met enkele anderen aan de basis gestaan van de eerste Nederlandse stadsmarathon die ook internationaal veel betekende. Daarnaast was hij niet te beroerd om een jubileumboekje te schrijven voor de Stichting Marathon Amsterdam.

Sinds ruim een jaar verbleef Van Hemert in een verpleeghuis. Zijn vrouw Elly meldde dat zijn gezondheidstoestand langzaam maar zeker achteruitging. “De belangstelling voor atletiek is weg en Feyenoord interesseert hem ook helemaal niks meer”, schreef ze. Hij overleed op zaterdag 20 juli. Een deel van het omvangrijke archief van Wim van Hemert is geschonken aan de Stichting Atletiekergoed.

Guus Mater

EK Rome geslaagd voorproefje voor Spelen van Parijs

Rome

Een recordaantal medailles voor Nederland tijdens de Europese Kampioenschappen in Rome van drie gouden, vier zilveren en vijf bronzen. Dat was het resultaat van zes dagen topatletiek in het olympisch stadion van 7 tot en met 12 juni, waar in 1960 de Spelen werden gehouden en nadien vooral de WK Atletiek van 1987 veel indruk maakte.

Voor olympische medaillekandidaten als Femke Bol, Jessica Schilder en Jorinde van Klinken was het een ideaal voorproefje voor de Olympische Spelen van Parijs in augustus. Andere Nederlandse toppers als Sifan Hassan, Abdi Nageeye, Anouk Vetter en Emma Oosterwegel, die in olympisch Tokio medailles mee naar huis namen, waren niet in Rome en hadden full focus op Parijs.

Femke Bol schittert als ster van de EK

Femke Bol was in Rome zeer succesvol met twee gouden plakken en één bronzen: winst op haar 400 meter horden en de 4 x 400 meter estafette bij de vrouwen, en brons bij de Mixed Relay. Dat laatste was een onverwachte tegenvaller, maar gaf tegelijkertijd zowel Liemarvin Bonevacia en Lieke Klaver positieve revanche-gevoelens om op hun individuele 400 meter alles te geven, met voor beiden brons als resultaat. Later maakte Klaver vanzelfsprekend ook deel uit van het gouden 4 x 400 meter team.

Femke Bol harkt op de 4 x 400 m de zoveelste gouden medaille voor ons binnen op een groot kampioenschap. (foto's: Erik van Leeuwen)

Werpsterren Jessica Schilder en Jorinde van Klinken floreren

Jessica Schilder veroverde goud bij het kogelstoten, Jorinde van Klinken twee keer zilver op kogel en discuswerpen. In

Jessica Schilder (rechts) en Jorinde van Klinken goud en zilver bij het kogelstoten: uniek voor Nederland.

hun kielzog staat in Parijs ook Alida van Daalen in de werpring op beide disciplines. Het Nederlandse werpen zit duidelijk in de lift, met bij de mannen bijvoorbeeld ook Denzel Comenentia die

---

ook naar Parijs gaat, maar in Rome niet eens de finale haalde.

Diane van Es grootste verrassing, estafettes 4 x 100 meter ook mooie surprises

Zoals ieder toernooi zijn er altijd verrassingen. Wat te denken van Diane van Es, die zich begin 2023 in Schoorl op de 10 kilometer op de weg plaatste voor Rome en Parijs. Zonder veel wedstrijdritme excelleerde ze 25 ronden lang en won zilver, een openbaring! Op de slotdag wisten de 4 x 100 meter estafettes ook te verrassen met zilver voor de mannen en brons voor de vrouwen. Op dat moment verkeerden de mannen nog altijd in onzekerheid over hun selectie voor Parijs. Met enig kunst- en vliegwerk werden ze, mét Churandy Martina in hun gelederen die voor zijn zesde Spelen gaat, na de sluiting van de limietperiode alsnog als zestiende en laatste team opgevist. In het kielzog van Femke Bol wist ook Cathelijn Peeters haar geweldige seizoen extra kleur te geven met brons op de 400 meter horden in haar eerste individuele internationale finale ooit. Ze pakte ook al goud op de 4 x 400 meter, net als Lisanne de Witte.

Diane van Es zorgde voor een grote verrassing met zilver op de 10.000 m.

Niet alles was koek en ei in Rome

Nadine Visser werd vijfde op haar 100 meter horden, ze revancheerde zich met brons op de 4 x 100 meter. Anno nu, 20 juli 2024, maakt ze waar wat er al lange tijd in zit en kan ze met haar Nederlands record van 12,36 hoge ogen gaan gooien in Parijs. Menno Vloon vliegt dikwijls over grote hoogten met zijn polsstok, maar op toernooien gaat het tot dusver telkens mis. Hopelijk doorbreekt hij tijdens de Spelen deze trend. Grote 110 meter hordebelofte Mark Heiden haalde de finish niet, kort na Rome scheurde hij zelfs zijn achillespees en moet vrezen voor zijn carrière. Maureen Koster kwam vallend over de finish van de 5000 meter en miste op een haar na brons. Niels Laros sneuvelde op de 800 meter al in de series,

Maureen Koster liep een moedige 5000 m, maar greep net naast het brons. Dat was een bittere teleurstelling.

---

maar rehabiliteerde zich tijdens de FBK Games met een wereldrecord op de 1000 meter voor junioren.

Organisatie was een puinhoop

We kennen de Franse slag allemaal, hopelijk valt het mee in Parijs, maar de Italianen kunnen er ook wat van. Of beter gezegd: ze kunnen er niks van. Geen uitverkocht huis, zoals in Amsterdam 2016. Slecht bezette tribunes in het immens grote olympisch stadion. Alleen op dagen dat Italiaanse olympisch kampioenen als sprinter Marcell Jacobs en hoogspringer Gianmarco Tamberi in actie kwamen, was er sprake van aardig gevulde tribunes. Het prachtige, statige olympisch complex ademt een geweldige sfeer, iconische gebouwen die er al veel eerder stonden dan de Spelen van 1960. Dat zagen we al tijdens de persconferentie op 6 juni in een immense zaal van het Italiaans NOC, waar dictator Mussolini nog altijd prominent afgebeeld staat op een muurschildering. Daaraan voorafgaand verliep de accreditatie chaotisch. Nergens werd de route erheen vanaf het stadion aangegeven, en zelfs de aankondiging op het gebouw was onleesbaar. Accreditaties waren onvindbaar. Eén iemand reikte uit. Chaos troef. De volgende EK is in Apeldoorn begin maart, indooratletiek. Binnen tien minuten na de start van de verkoop was het compleet uitverkocht. Mede mogelijk gemaakt door Femke Bol en alle andere Nederlandse topatleten.

Eric Roeske

Fysiotherapie Vennewater

De praktijk met passie voor atletiek en een hart voor de sporters om hun welzijn en gezondheid te optimaliseren.

Gespecialiseerd in:

- Sportfysiotherapie
- Fysiotherapie
- Manuele therapie
- Osteopathie
- Leefstijltherapie

Fysiotherapie Vennewater
Het Zevenhuizen 48b
1852 JC Heiloo
072 533 03 44
www.fysiotherapievennewater.nl

Nico Ruiter, Celine Ruiter en Ingrid Vel

GLOBAL SPORTS COMMUNICATION

Als een van de toonaangevende **sportmanagementbureaus** in atletiek streven we ernaar **onze sport** vooruit te helpen. Het zit in ons **DNA**. Of het nu gaat om topsportmanagement, evenementenorganisatie of sportmarketingprojecten, we streven naar **innovatie** en **voortgang**. Om dit te bereiken werken we samen met atleten en partners van **wereldklasse**.

Samen zijn we **#TeamGSC**.

Blijf op de hoogte!

Global Sports
Communication

Boekbespreking

RUSSISCHE SPELEN

Nijboer twijfelde niet over Moskou: “Gerard, je doet aan topsport, je moet gaan.”

De Olympische Spelen van 1980 in Moskou zijn de Spelen van Gerard Nijboer. De zilveren medaille die Nijboer op de marathon behaalde, is nog steeds een unieke prestatie. Goud kreeg een manlijke beoefenaar van de atletiek in Nederland tot voor de huidige Spelen van Parijs nooit omgehangen.

De Spelen van 1980 zijn ook die van een boycot. De Verenigde Staten en een aantal westerse landen doen niet mee vanwege de inval van de Sovjetunie in Afghanistan. Nederland volgt dat voorbeeld niet. Het Nederlands Olympische Comité (NOC) gaat in tegen premier Van Agt. “Ik zou niet in Moskou gaan fietsen” verklaart welierliefhebber Van Agt eind januari 1980.

Het zijn de eerste woorden in “Russische Spelen, sport en politiek in het olympisch jaar 1980” van Rolf Bos (Querido Facto, 336 pagina’s 24,50 euro). Het boek bevat zeer lezenswaardige verhalen, waarin atletiek een passende rol speelt. Bij de presentatie van het boek, begin juni in het Olympisch Stadion in Amsterdam, is Nijboer (68 en fit ogend) prominent aanwezig.

Door de afwezigheid van de Amerikanen, West-Duitsers en Japanners zijn de Spelen aanzienlijk minder sterk

bezet dan bij eerdere Spelen. Atletiek, zwemmen en turnen - de hoofdsporten - zijn zwaar gedevalueerd. Dat geldt ook voor andere takken van sport. Het is voor de Nederlandse hockeyers aanleiding dat “scholierentoernooi” links te laten liggen.

Nijboer wordt gezien als een kandidaat voor een medaille. Al heeft de psychiatrisch verpleegkundige zelf zijn twijfels. Zijn overwinning in de marathon van Amsterdam, krap vier maanden eerder, is internationaal niet onopgemerkt gebleven. Door die prestatie ontvangt hij een uitnodiging voor een halve marathon in Guatemala, waar hij een virus oploopt dat hem in Moskou nog parten speelt.

“Hij is nog even op Texel geweest om te trainen, waar hij nota bene door de hond van ultraloper Jan Knippenberg is gebeten”, schrijft Bos. “Hij voelt zich verre van sterk. Hij ziet er vermagerd uit. De spiegel in de atletenkamer in Moskou heeft hij afgedekt. Hij wil zichzelf in deze toestand niet zien. Dus favoriet, nou nee.”

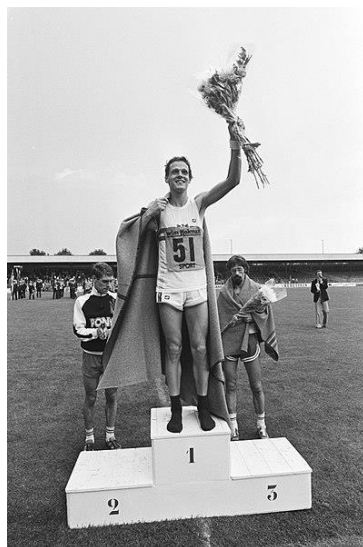
Volgens kenners is het parcours snel. Amerikanen en Japanners zijn er niet bij. Algemeen wordt de Amerikaan Bill Rodgers op dat moment als 's werelds beste marathonloper beschouwd. Het is de Deen Jorn Lavenborg die onmiddellijk na het verlaten van het stadion er tussenuit gaat en na vijf kilometer een voorsprong van 22 seconden heeft. Zijn vlucht is vergeefs. Bij het Kremlin gaat de Rus Vladimir Kotov naar voren, titelverdediger Waldemar Cierpinski uit de DDR haalt hem terug. De Mexicaan Rodolfo Gomez probeert het en voert ruim een half uur het deelnemersveld aan.

Nijboer zegt later dat hij niet in de gaten had dat Gomez was ontsnapt. Hij mist een verversing, doordat Cierpinski voor hem alle drinkbekers van tafel slaat. Nijboer komt in een tweede groep terecht met de Fin Lasse Viren en Karel Lismont. De gereputeerde Belg, internationaal gelauwerd, spreekt hem aan en dat geeft Nijboer vertrouwen. Hij versnelt, passeert Gomez en ontdoet zich vervolgens van drie Russische lopers. Hij ligt tweede. Op de streep is het verschil met Cierpinski, die als eerste in de historie zijn olympische titel prolongeert, zeventien seconden.

Een boycot is voor Nijboer nooit echt aan de orde geweest. “Ik vind het terecht dat ik ben gegaan”, zegt Nijboer in het boek. “Ik heb getwijfeld, maar toen het NOC definitief toezegde wel te gaan, heb ik voor mezelf besloten: Gerard, je doet aan topsport, je moet gaan.” Een telefoontje van PvdA-Kamerlid Ed van Thijn heeft daarbij mogelijk geholpen.

Net terug uit Guatemala, waar Nijboer schendingen van mensenrechten heeft meegemaakt, vraagt Van Thijn of hij wil overwegen vanwege mensenrechten van deelname in Moskou af te zien. Nijboer antwoordt of Van Thijn niets aan de toestand in Guatemala wil veranderen. Waarop Van Thijn in de herinnering van de atleet zegt dat dat een ver land is en dat we er weinig aan kunnen doen.

Iets minder dan een jaar voor de Spelen loopt Nijboer zijn eerste marathon. Enschede, de oudste marathon van Nederland, is voor de man uit het oosten van het land een vertrouwde omgeving. Toevallig is het ook mijn eerste marathon. Als verslaggever van het ANP kan ik in een busje met collega's de koplopers volgen. Ik zie hoe de Amerikaan Kirk Pfeffer na dertig kilometer op het bochtige klinkerparcours na Haaksbergen afstand neemt van de kopgroep en overtuigend wint (2:11.50). Nijboer wordt Nederlands kampioen in 2:16.48, vijfde in de wedstrijd. Het staat de atleet, vijfenveertig jaar later nog scherp bij, blijkt tijdens

Gerard Nijboer wordt gehuldigd als Nederlands marathonkampioen in 1979. (foto: Hans van Dijk voor Anefo; bron Wikipedia)

---

de presentatie van het boek. Het is in 1979 de laatste keer dat vrouwen in Enschede niet mogen meedoen.

In april 1980 heeft Nijboer in Amsterdam echt een naam als marathonloper verworven. Een mooie loper is hij nooit geweest, daarvoor is de pas te plomp. Soepel gaat het nooit, want het ontbreekt hem aan lenigheid. Maar Gerard is verliefd op Carry en dat moet hem vleugels hebben gegeven. Het keerpunt in Nes aan de Amstel is net gepasseerd of Nijboer loopt alleen op kop. Hij wordt omringd door fietsen, motoragenten en bromfietsen. Uitlaatgassen lijken hem niet te deren. Hij weet dat de olympische limiet op 2:14 staat en zijn oudere Daventria-clubgenoot Roelof Veld heeft hem verteld dat die tijd haalbaar is. Nijboer voelt zich kiplekker in de hoofdstedelijke chaos, legt de klassieke afstand af in 2:09.01. Dat is op dat moment de op een na beste tijd van de wereld. Alleen de Australiër Derek Clayton was in 1969 in Antwerpen sneller (2:08.34).

Er was meer in Moskou dat jaar. De stadions zitten er vol, maar het publiek reageert bepaald onvriendelijk als buitenlandse sporters het goed doen. Ook de vrienden van het Oostblok moeten het ontgelden. Dat heeft Wladyslaw Kozakiewicz ervaren. Met een wereldrecord (5,78 meter) wint de Pool het polsstokhoogspringen. Bij iedere poging wordt hij overvallen door een striemend fluitconcert. Eerste poging over 5,78: “Het publiek fluit, joelt. Kozakiewicz sprint en springt en klimt en klimt. Maar dan raakt hij de lat met knie en heup, even lijkt de lat te blijven liggen, maar dan valt hij toch. Het publiek lacht hem uit. De tweede poging lukt wel.” Bij zijn landing maakt hij een gebaar naar het publiek. Middelvinger. Fuck you. In Polen heeft iedereen dat op televisie gezien. De geste van Kozakiewicz wordt beoordeeld als verzet tegen de Russen, het wordt een symbool van de vrijheidslievende Pool. In de ogen van zijn landgenoten groeit Kozakiewicz uit als de Tommie Smith van Polen. “Een obsceen gebaar als een vuist in de lucht.”

De Britse premier Margaret Thatcher had graag gezien dat haar land de boycot van de Amerikanen had gevolgd, maar het nationale olympische comité hield de poot stijf. Thatcher trekt daarop alle financiële steun voor olympische sport in. Bij een boycot waren de legendarische races van Sebastian Coe en Steve Ovett ons onthouden. Coe is de nette student uit Sheffield, die altijd met twee woorden spreekt. Ovett, de bad boy uit Brighton, die niet met de pers praat en die vlak voor de finish al naar het publiek zwaait, ook als een record kan worden gelopen.

In de Battle of Britain ben je voor Coe of Ovett. In een rommelige race wint de iets oudere Ovett verrassend de 800 meter. Wereldrecordhouder Coe, die doorgaans drie seconden sneller is dan zijn opponent, loopt een suffe race en wordt maar net tweede. De media, zeer pro-Coe, zijn teleurgesteld. Op de 1500 meter revancheert Coe zich. Ovett wordt achter de DDR-loper Jürgen Straub, derde. De foto van Mark Shearmen is iconisch: “de armen wijd, de mond half open, het gezicht naar de hemel gekeerd.”

Moskou gaat de geschiedenis in als de schoonste Olympische Spelen, schrijft Bos. De controles leveren nu geen enkel positief plasje op, terwijl er toch stevig in apparatuur was

---

geïnvesteed. Inmiddels weten we wel beter, zeker na de val van de Muur. Doping is overal. Nergens is het gebruik van ongeoorloofde stimulerende middelen zo goed gedocumenteerd als in de toenmalige DDR, dat na de Sovjetunie in Moskou de meeste medailles behaalde: 126 tegen 195, 47 goud tegen 80.

Het DDR-dopingprogramma zit zo goed in elkaar, dat er zelden sporters op doping worden gepakt. Nadat kogelstootster Iлона Slupianek in 1977 tegen de lamp loopt, wordt de interne controle in het Staatsplanthema 14.25 verscherpt. (Na haar schorsing wint Slupianek in Moskou gewoon goud). Kijk en luister maar naar de atletes en zwemsters. Ze hebben een bariton, zijn opvallend gespierd en hebben haar op onverwachte plekken. “En de benen passen niet bij het kontje”, zoals vijfkampster Sylvia Barlag, tiende in Moskou, anno 2024 hoog in World Athletics, constateert.

Guus Mater

Churandy Martina Koninklijk onderscheiden

Tijdens de FBK Games in juni, de wedstrijd die Churandy Martina had uitgekozen om afscheid te nemen van zijn fans en collega-atleten, is de sprinter Koninklijk onderscheiden. Martina werd benoemd tot ‘Officier in de Orde van Oranje-Nassau’ vanwege zijn grote bijdrage aan de Nederlandse sport. In aanwezigheid van zijn speciaal uit Curaçao overgevlogen familie kreeg hij het bijbehorende lintje opgespeld.

Churandy Martina toont trots zijn zojuist opgespelde onderscheiding. (foto: Erik van Leeuwen)

De in het Curaçaose Willemstad geboren sprinter veroverde sinds 2011, het jaar waarin hij besloot om voortaan voor Nederland uit te komen, 13 Nederlandse titels en werd Nederlands recordhouder op de 60 m, 100 m, 200 m en de 4 x 100 m estafette. Nadat hij eerder al in 2004 en 2008 voor de Nederlandse Antillen op de Olympische Spelen was uitgekomen, deed hij dat vervolgens voor Nederland op de Spelen van 2012, 2016 en 2020 (Parijs niet meegerekend). Daarnaast veroverde hij 3 Europese titels (100 m, 200 m en 4 x 100 m).

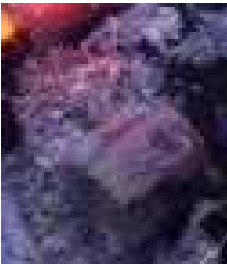
Martina was blij verrast met zijn onderscheiding. “Dit is heel bijzonder, ik moet wel nog even kijken wat het is en betekent”, zei het onlangs 40 jaar geworden sprint-icoon in een eerste reactie.

Piet Wijker

Sintel

Het is alweer heel erg lang geleden, dat ik het voor het eerst zag, het stukje sintel dat later bij mij thuis lag. Het lag *nét* naast de baan in het gras, bijna tegen de baanrand aan. Achtergelaten op een accommodatie waar een grote vereniging huisde en er dus vaak en veel mensen kort langsliepen. Zeker bij de warming up, want om de baan te sparen, gebeurde dat altijd op het gras. Hoe lang het er al lag zou ik niet weten, wel, dat toen ik voor de zoveelste keer met een groep middenafstanders net aan de warming up begonnen was, het me plotseling opviel. De volgende ronde zag ik het niet meer maar daarna wel. Nu ik er op gebrand was, registreerde ik ook de plaats waar het lag. Zo'n beetje op de plaats van de tweede wissel van de 4 x 80, vlak voor de uitgang van de baan naar de kleedkamers. (Aan die uitgang herkende ik de plaats, want op een sintelbaan stonden natuurlijk niet permanent de benodigde lijnen en haken die nu wel op een kunststofbaan zijn aangebracht.) Omdat het zo vlak tegen de rand aan lag, zal het waarschijnlijk ook steeds aan de grasmaaiër ontsnapt zijn. Toen ik het bij de zoveelste opeenvolgende training daar nog altijd zag liggen, vroeg ik me af waarom het me was opgevallen. Het zal de ongewone plaats geweest zijn maar ook de vorm. Bij eerste aanblik leek het wel vierkant. Toen ik het oppakte werd duidelijk dat het natuurlijk geen echt vierkant blokje was maar als je het van een kant bekeek, zoals het in het gras lag, leek het daar *wél* op. Dat integreerde me.

Eigen foto.

Een tijdje later lag het sinteltje er niet meer, want op een dag besloot ik het als vondeling te beschouwen en mee te nemen. Tussen de gedachte: “Ik wil het hebben.” en “Ik raap het nu op.” verliep nog een periode. Daarna heeft het echt de status van ‘gevonden’ gekregen en lag het bij mij thuis, jarenlang.

Dat meenemen had iets avontuurlijks. Aanvankelijk had ik het zien liggen zonder bijbedoelingen. Ik was bezig me voor te bereiden op de komende training. Eerst zag ik het gewoon liggen, meer niet. Maar toen de vorm opviel, veranderde dat en ging ik me afvragen waarom ik het niet mee zou nemen. Het lag er immers toch al een tijd? Verdiende het niet beter? Maar om het inlopen een moment te onderbreken om het op te rapen, wat zou dat voor een indruk maken op mijn trainingsmaten? Bovendien, het was zomer, ik had een singletje en een kort broekje aan en zou het dus een hele training in mijn hand moeten houden. En voor de intervaltraining die op het programma stond, had ik al een stopwatch in mijn hand, met het koordje om mijn pols gedraaid. “Maar,” zul je je afvragen, “je had het toch even in de kleedkamer in je sporttas kunnen opbergen?” Nee, dat kon niet omdat een paar van de boys uit de groep waar we regelmatig samen mee traiden, de gewoonte hadden om ‘even te moeten plassen’, precies op momenten waar de training zwaarder werd. Daarop hadden we afgesproken dat wie tijdens een training (inclusief warming up en cooling down) er even uitstapte, voor elke keer dat het gebeurde,

---

een gulden in een pot moest doen na de training, bij de kantinebeheerder die het voor ons bewaarde. Elke keer als er genoeg geld in zat, spraken we af na de training samen naar die fantastische Italiaanse ijszaak te gaan om van een superieure sorbet te genieten. Aanvankelijk liep dat best hard, later werd het duidelijk minder. (Trainer blij dat het plan dat hij bedacht had, al tamelijk snel zo goed werkte.)

Dus ging ik op een vrije middag, toen ik wist dat het hek naar de baan open was, omdat die dag voor schoolgym gereserveerd was, er heen met als enig doel het sinteltje mee te nemen. Schoolklassen waren er niet want het was een natte dag.

Bron: Wikipedia

Het oppakken had best iets heimelijks. Voor ik dat deed keek ik nog even om mij heen om te zien of niemand mij zag. Was het eigenlijk niet wederrechtelijk mij toe-eigenen? Aan de andere kant, hoeveel is zo'n sinteltje waard en hoelang lag het al nutteloos op die plaats? Toch leek het eenmaal in mijn hand zwaarder dan je het normaal gesproken inschat en eigenlijk veranderde dat pas toen ik thuiskwam. In de weken daarna werd

het steeds meer mijn eigendom. Zoals ik het voelde had het promotie gemaakt, hoewel ik mij ook bedacht dat een volledige hardloopbaan, bedekt met onnoemlijk veel sintels wel degelijk veel waarde heeft, maar een enkel sinteltje absoluut niet.

Zo had het betekenis gekregen, ondanks het feit dat ik er niets mee kon. Om te voorkomen dat mijn moeder bij het schoonmaken van mijn kamer (ik woonde nog thuis) het als nutteloos ding zou weggooien, deed ik het in een eerder bij een wedstrijd gewonnen bekertje -met deksel-, waar het veilig bleek.

Toen ik trouwde en een prima zojuist gebouwde eengezinswoning betrok, ging het sinteltje mee. Bij een volgende verhuizing, tientallen jaren later naar een seniorenwoning, raakte het kwijt. Op zich niet erg, natuurlijk, hoewel, toch jammer! Toen er steeds minder sintelbanen overbleven, kreeg het voor mij steeds meer nostalgische waarde. Maar ach, aan alles komt een eind...

Hugo Tijsmans

Onze 4 x 100 m vrouwen op de Olympische Spelen (1)

Nu we bij de vrouwen weer eens een 4 x 100 meter estafetteteam hebben dat in Parijs meestrijdt voor een goede klassering, is het wellicht interessant om onze olympische historie op deze estafette eens de revue te laten passeren. Ik schrijf dit overigens nog voordat de Spelen in Parijs zijn begonnen. De bronzen plak op het recente EK in Rome is dus de aanleiding voor dit artikel.

Je kunt die olympische historie m.i. het beste in een viertal periodes onderverdelen: 1928 t/m 1956, 1960 t/m 1980, 1984 t/m 2004 en 2008 t/m 2024.

I. 1928 t/m 1956

1928: Amsterdam

De Olympische Spelen van 1928 in Amsterdam waren de eerste Spelen waarin op atletiekgebied deelname door vrouwen was toegestaan. Baron de Coubertin, de initiatiefnemer van de moderne Olympische Spelen, was namelijk van mening dat vrouwen vooral op de tribune thuishoorden, waar zij mooi moesten zitten te wezen en moesten klappen voor de prestaties van de tegen elkaar strijdende mannen.

In 1928 was dat standpunt achterhaald, al werd er ook in Amsterdam nog flink gediscussieerd over nut en noodzaak van vrouwenwedstrijden op Olympische Spelen. Hoe dan ook, Nederland was er met een estafetteteam op de 4 x 100 m gelijk bij. Lies Aengenendt, Rie Briejer, Nettie Groos en Bets ter Horst werden 5^e in 49,8 s, na eerder hun serie van de twee met in totaal acht teams te hebben overleefd. Was die 49,8 geen nationaal record? Ja en nee. Ja, omdat er nog nooit zo'n tijd was gelopen en nee, omdat het een 'afgeleide tijd' was. Men vond het toen nog niet zo nodig om alles wat na de eerste drie finishte, apart te registreren. Voor de overige teams werden er dus tijden vastgesteld die waren afgeleid van die welke voor het derde aankomende team was geklokt. De meeste olympische historici gaan uit van die 49,8, hoewel Ton Bijkerk in zijn Olympisch Oranje 'geen tijd bekend' vermeldt.

1932: Los Angeles

Vier jaar later was het een godswonder dat er überhaupt een vrouwen-estafetteteam werd uitgezonden. Eigenlijk waren de vier atleten voor de Spelen van Los Angeles – twee mannen en twee vrouwen – begin juni al vastgesteld toen op 12 juni, drie weken voordat de boot met Nederlandse deelnemers richting de VS zou vertrekken, vier atletes, die nooit eerder met elkaar hadden gelopen, in het Olympisch Stadion in Amsterdam 49,4 op de klokken zetten, een nationaal record. Die moesten dus ook naar de Spelen, vond daarna het hele land. Alleen, er was geen geld voor gereserveerd! Hoe dat alsnog goedkwam kunt u teruglezen in het verhaal dat ik hierover uit een gesprek met reserveloopster Mien Schopman-Klaver heb opgetekend. Zie De Vriendenband nr. 1 van 2016. Er kwamen in Los Angeles slechts zes estafetteteams aan de start. De meeste landen hadden afgezien

---

van deelname vanwege de lange reis, de kosten, of welke reden dan ook. Er werd dus gelijk een finale gelopen. Gezien de beperkte omstandigheden waaronder de deelnemers gedurende de wekenlange reis per boot en trein hun conditie op peil moesten zien te houden, was het een klein mirakel dat Jo Dalmolen, Cor Aalten, Bep du Mée en Tollien Schuurman als vierde wisten te eindigen in 47,6. Voor de goede orde: het wereldrecord stond toen al sinds 1928 op 48,4! Aangezien het Nederlandse viertal op de streep nipt werd verslagen door de Britse vrouwen, die 47,6 op de klokken zetten, werd die tijd ook aan ons viertal toebedeeld. Zelfs Ton Bijkerk vermeldde hem ditmaal in Olympisch Oranje. Alleen: weer geen Nederlands record, want opnieuw een afgeleide tijd.

1936: Berlijn

Om ‘gedoe’ over geld voor de uitzending van onze deelnemers aan Olympische Spelen voortaan te voorkomen, werd vanaf 1933 door het NOC jaarlijks een ‘Olympische Dag’ georganiseerd in het Olympisch Stadion in Amsterdam. Het programma, bestaande uit een vijftal sporten, waaronder atletiek, trok veel publiek en leverde een belangrijke financiële injectie op voor de NOC-kas. Want voortaan moest er natuurlijk ook een vrouwenestafetteploeg worden uitgezonden, dat hadden de vorige olympische edities immers bewezen. Ook al had topsprintster Tollien Schuurman intussen laten weten, dat zij in 1936 om principiële redenen niet in actie zou komen op de Spelen van Berlijn. “Ik loop niet voor Hitler en zijn trawanten”, stelde zij kort maar krachtig. Het werd haar door het merendeel van de atletiekgemeenschap, inclusief de KNAU, niet in dank afgenomen.

Zonder Schuurman kwamen in Berlijn in de finale Kitty ter Braake, Fanny Koen, Ali de Vries en Lies Koning tot een vijfde plaats in 48,8, nadat zij eerder in de serie 48,4 hadden gerealiseerd. Dat was een nationaal record, want dat stond nog steeds op die 49,4 uit 1932, ondanks de latere in Los Angeles ‘toebedeelde’ tijd van 47,6. In Nederland reageerde men enigszins teleurgesteld op de prestatie in Berlijn. Na een vijfde plaats in Amsterdam en een vierde in Los Angeles had men in Berlijn op meer gerekend.

1948: Londen

Was WO II niet tussenbeide gekomen, dan had de uitslag van de vrouwenestafette in Londen er vast heel anders uitgezien. Fanny Koen, bij de Spelen in Berlijn net achttien jaar oud, had het, nadat zij in 1939 met Jan Blankers was verloofd, immers als volgt uitgestippeld: op de Spelen in Helsinki in 1940 zou zij de kroon op haar atletiek carrière kunnen zetten, om daarna voorrang te verlenen aan haar huwelijkse plichten. Dat had de vorige olympische generatie ook zo gedaan. Atletiek, voor zover nog mogelijk, zou zij alleen nog op verenigingsniveau bedrijven.

De oorlog veranderde echter veel. Na het huwelijk tussen Jan Blankers en Fanny Koen in 1940 en de geboorte van zoon Jan in 1941, bleek de in ons land gegroeide angst dat het vertrek van Fanny Blankers-Koen uit de atletiek een grote leegte zou achterlaten, ongegrond. Reeds kort na de geboorte van haar zoon sleepte Fanny, die het sporten toch niet bleek te kunnen missen, haar zoon met kinderwagen en al mee naar de atletiekbahn, waar ze al snel ontdekte dat de atletiek haar gemakkelijker afging dan ooit. Lang verhaal

---

kort: gedurende de oorlogsjaren veroverde Fanny Blankers-Koen 12 Nederlandse titels, evenzovele Nederlandse records en 6 wereldrecords. Zelf stond ze er versteld van. Naarmate het einde van de oorlog in zicht kwam, groeide in huize Blankers dan ook het perspectief van deelname aan de Spelen van 1948. Was haar een waardig afscheid op olympisch niveau in 1940 door die rottige oorlog immers niet onthouden?

Terwijl haar latere teamgenotes Nettie Witziers-Timmer en Gerda van der Kade-Koudijs de oorlog nauwelijks wisten te overleven, hield Fanny Blankers-Koen zich gedurende die laatste afschuwelijke hongerwinter redelijk staande. Ze ‘vierde’ de bevrijding in 1945 door negen maanden erna dochter Fanny op de wereld te zetten. Terwijl de gangbare opvatting was dat het nu toch wel echt afgelopen zou zijn met haar atletiekloopbaan – een moeder van twee kinderen die topprestaties leverde leek uitgesloten – hervatte Fanny twee maanden na de bevalling in 1946 haar training en veroverde zij nog in datzelfde jaar 5 nationale en 2 Europese titels. Eén van die twee titels was die op de 4 x 100 m, samen met Martha Adema, Nettie Timmer en Gerda Koudijs (de laatste twee waren toen nog niet getrouwd) in 47,8, een verbetering van het nationale record van de Spelen van Berlijn.

Het gouden estafette team komt op de terugreis aan in Hoek van Holland. Vlnr. Xenia Stad-de Jong, Nettie Witziers-Timmer, Gerda van der Kade-Koudijs en Fanny Blankers-Koen.

(foto Noske J.D./Anefo; bron: Wikipedia)

Australische Joyce King, die zij vlak voor de finish te pakken kreeg.

1952: Helsinki

Na de wereldwijde roem die Fanny Blankers-Koen zich in Londen op de hals had gehaald, was er natuurlijk geen sprake van dat ze zou stoppen. Dus was Nederlands grootste vedette – sinds Londen inmiddels 2 wereldrecords, 8 nationale records en 15 nationale titels rijker – vier jaar later opnieuw aanwezig als deelnemster aan de Olympische Spelen

Wil Lust, een van de estafettevier van 1952 en de oudste, nog levende Nederlandse olympische atlete. (foto Ben van Meerendonk./AHF; bron: Wikipedia)

van Helsinki. Ze was deze keer echter verre van fit, als gevolg van een steenpuist op een gevoelige plek, die met penicilline werd bestreden. Tevergeefs. Want nadat ze zich eerder al ziek, zwak en misselijk voor de halve finale van de 100 m had teruggetrokken, kwam ze in de finale van de 80 m horden twee dagen later tot de tweede horde. Die liep ze om en toen was het gedaan. Hevig teleurgesteld trok Fanny Blankers-Koen zich terug voor de rest van het toernooi.

De 4 x 100 m, waarin zij natuurlijk ook van de partij had moeten zijn, moest echter hoe dan ook doorgang vinden. Dus was het aan Gré de Jongh, Puck Brouwer, die eerder zilver had veroverd op de 200 m, Nel Buch (en niet Nel Büch, zoals uit officiële documenten blijkt, recentelijk aangetoond door onze genealogische deskundige en vriend Henk Werk) en Wil Lust om ervan te maken wat ervan te maken viel. Dat viel zeker niet tegen, want dit viertal werd tweede in 47,1, een verbetering van het nationale record uit 1948! In de finale wisten zij deze prestatie echter niet te

herhalen en finishten ze als zesde en laatste in 47,8. Tot mijn grote verrassing kwam ik er vorige maand achter, dat Wil Lust, die in 1954 naar Australië emigreerde, nog steeds onder ons is, al is zij – inmiddels 92 jaar oud – geestelijk achteruitgegaan. Zij is dus de oudste, nog in leven zijnde Nederlandse olympiër op atletiekgebied!

1956: Melbourne

Over deze Olympische Spelen kunnen we kort zijn: we waren er niet bij, omdat de Spelen door ons land werden geboycot vanwege de gewelddadige inval van de Sovjet-Unie in Hongarije. Waren we er wel bij geweest, dan had er bij de vrouwen sowieso geen estafetteploeg meegedaan, want zo'n team was voor deze Spelen niet geselecteerd.

II. 1960 t/m 1980

Tot nu toe waren wij vrijwel altijd aanwezig geweest op de Spelen als het ging om de 4 x 100 m estafette voor vrouwen. De periode die volgde laat een volstrekt tegengesteld beeld zien. We deden zes Olympische Spelen achter elkaar maar één keer mee, al valt er over die ene keer genoeg te schrijven.

1960: Rome

Het was op zijn minst opvallend dat men in 1960 bij de vrouwen geen estafetteploeg had ingezet op de Spelen in Rome. Twee jaar eerder waren op de EK in Stockholm Hannie Bloemhof, Ine Spijk, Ria van Kuik en Joke Bijleveld immers nog vierde geworden in 46,2, nadat zij eerder in de series zelfs 46,1 hadden gelopen, een dik nationaal record. Wat was er in 1960 ineens mis met onze sprintsters? Het AW-verslag van de NK van dat jaar

---

vermeldt letterlijk “dat de conditie van vrijwel al onze sprintsters veel, zo niet alles te wensen overlaat en dat lijkt ons de voornaamste oorzaak van het uitblijven van top-prestaties, waardoor tenslotte ook onze estafetteploeg – die toch een traditie heeft hoog te houden – voor Rome werkelijk geen kans maakte. Hetgeen bijzonder jammer is.”

Slechte conditie? O ja? Een week na dat NK liep de kersverse kampioene op de 100 m, het snel opkomende, 20-jarige sprinttalent Ellen Ort, 11,7! Dat was 0,1 sec. onder de

Ellen Ort in actie in 1961.
(foto verstrekt door Ellen Joacim-Ort)

olympische limiet! Wat deed secretaris Moerman? Die schreef haar een dag later dat, wilde zij naar Rome, ze die tijd nog maar een keer moest lopen tijdens een interland tegen Frankrijk, half augustus. Op de brakke baan in Vlaardingingen kwam Ellen echter tot 11,9. Jammer, geen Spelen dus! Terwijl elders in diezelfde AW de beperkingen waarmee onze atleten te kampen hadden, onomwonden werden toegegeven. Lees maar: “En daarbij te bedenken, dat de prestaties op grond waarvan de uitzending is gerechtvaardigd voor een goed deel in Nederland werden geleverd. Dat wil dus zeggen onder weers- en terreinomstandigheden, die in vergelijking met de accommodaties elders tot de slechtst mogelijke kunnen worden gerekend.” De slechte omstandigheden in ons land werden de sprintsters dus in de schoenen geschoven! Een ergerlijker vorm van het wegkijken door KNAU-officials van de werkelijke oorzaken van tegenvallende prestaties in ons land heb ik zelden meegemaakt. Het aantal gedelegeerden naar de Spelen zal er niet nadelig door zijn beïnvloed, vermoed ik.

1964: Tokio

Aangezien er voor de EK van 1962 in Belgrado zelfs geen 4 x 100 meterteam was ingeschreven, was het weinig verbazingwekkend dat er twee jaar later dus ook geen estafetteploeg naar de Spelen in Tokio ging. Terwijl er zich inmiddels een groep van jonge, talentvolle sprintsters had aangediend, zodat vlak voor de Spelen maar liefst zeven atleten op de 100 m tijden tussen de 11,7 en 12,0 seconden hadden staan. Daar had je dus best een goede estafetteploeg uit kunnen samenstellen, maar dan moet je ze wel op de 4 x 100 m met elkaar laten trainen! Dat gebeurde echter niet, zodat bij landenwedstrijden de wissels meestal matig tot slecht waren, of zelfs compleet mislukten. De beste prestatie werd nog geleverd in de interland tegen Oost-Duitsland in Berlijn waar, ondanks een temperatuur van 12 graden en een koude, harde wind, Corrie Bakker, Ellen Joacim-Ort, Lia Hinten en Joke Bijleveld 46,4 op de klokken brachten. Wat de AW-verslaggever deed opmerken “dat deze dames bij scherpe wissels onder normale omstandigheden een tijd van omstreeks 45,5 moeten kunnen maken. Meer oefenen op wissels zal voor het volgend jaar dringend voorschrift zijn”. Met die ingeschatte tijd had een Nederlandse ploeg in Tokio de finale gehaald. Maar, zoals gezegd, geen estafetteploeg te bekennen in Tokio.

1968: Mexico

Gelukkig waren we er in 1968 eindelijk weer wel bij. En hoe! Medio jaren zestig groeide binnen de Nederlandse atletiekgemeenschap het besef dat, om een rol te blijven spelen op het internationale atletiektoneel, de krachten moesten worden gebundeld. In 1965 werd gestart met de aanleg van het nationale atletiekcentrum Papendal, terwijl in het algemeen moest worden gestreefd naar de concentratie van kader, trainers, financiën, materiaal en administratie. Een van de gevolgen hiervan was, dat het fenomeen van ‘bondstrainer’ zijn intrede deed.

Inmiddels was bij de vrouwen de nieuwe generatie sprintsters gegroeid. Mits daarin goed getraind zou een selectie hiervan kunnen uitgroeien tot een geducht estafette-team. Een eerste stap werd gezet door een vrouwenteam te laten deelnemen aan de EK van 1966 in Boedapest. Eerder hadden Truus Hennipman, Martha Klaasen Bos, Wilma van den Berg en Lidy Vonk in juni het record van 46,1 uit 1958 binnen twee weken en in drie stappen via 45,8, 45,6 op 45,1 gesteld, een volle seconde sneller! Die vier moesten hun kunsten dus maar eens gaan vertonen in Boedapest. Daar wisten zij prompt, ondanks miserabele wissels, in 45,9 de finale te halen. Daarin werden ze zevende in 45,6, nog voor Frankrijk, dat in 45,7 een nationaal record liep. Kortom, het begon weer ergens op te lijken.

Eind 1966 kreeg de ambitieuze trainer Wil Westphal, docent aan het CIOS te Overveen, van de KNAU de opdracht om zich o.m. te ontfemen over de estafetteploegen voor de Olympische Spelen van Mexico. Hoe dat met de mannen 4 x 100 m en 4 x 400 m is afgelopen, hebt u kunnen lezen in mijn Voetlichtartikelen over Ad de Jong (Vriendenband nr. 6 – 2023) en Tjerk Vellinga (Vriendenband nr. 2 – 2024) heb geschreven. Met de 4 x 100 m vrouwen had Westphal meer succes. Wat heet. De selectie, die bestond uit Wilma van den Berg, Truus Hennipman, Mieke Sterk, Corrie Bakker, Hilly Gankema en Lidy Vonk, startte onder leiding van Westphal begin 1967 met een straffe training, die steeds in de weekenden plaatsvond. Hilly de Lange-Gankema herinnert zich die trainingen nog goed. De Twentse atlete moest er veel voor reizen, maar had het er graag voor over. “Ik weet wel dat ik er in de weekenden altijd heen ging. Al had ik toen al een baan. Dus ik moest wel heel veel vrij. Maar dat mocht allemaal. We trainden dan in de Oude RAI, of we trainden in Overveen, bij het CIOS daar. Heerlijk op het strand getraind en in de duinen, dat vond ik prachtig altijd. Dat waren mooie weekenden. Je was verder ook niks gewend, je had je werk en je trainde.”

Mieke Sterk: “We hebben ontzettend intensief getraind in Overveen – we sliepen daar in een werkende jongerencentrum, hahaha – en zijn daar heel intensief met elkaar opgetrokken, zijn voorafgaande daaraan met de trein ook heel Europa doorgereisd om met elkaar te oefenen. Met die estafetteploeg heb ik natuurlijk alles meegemaakt.” Vooral op de wisseltechniek viel veel winst te behalen en daar werd dus in de gezamenlijke trainingen het accent op gelegd. Er werd eindeloos op getraind, totdat alle leden van de groep die techniek tot in de perfectie beheersten. Dat gold voor iedereen, voor de vaste

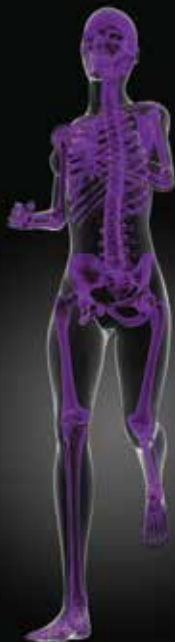
kern zowel als voor de reserves, hoewel dat onderscheid tijdens die centrale trainingen nog helemaal niet werd gemaakt.

Twee maanden voor de Spelen in Mexico liepen Wilma van den Berg, Mieke Sterk, Truus Hennipman en Hilly Gankema in Londen een dik nationaal record van 44,5, op dat moment de derde wereldtijd. Aangezien Corrie Bakker geblesseerd was, leek hiermee de ploeg voor Mexico vast te staan. Bakker herstelde echter op tijd en toen, eenmaal in Mexico, de estafetteploeg in een voorwedstrijd met Bakker in de gelederen 43,7 liet klokken, was het pleit beslecht. Het vervolg kennen we maar al te goed. Ons team won haar serie in 43,4, een evenaring van het wereldrecord van de VS in de serie ervoor. In de finale herhaalde de Nederlandse ploeg die prestatie, maar nu werden ze daar vierde mee, net buiten de medailles dus. Hun finaletijd, later elektronisch bijgesteld tot 43,44, bleef als Nederlands record maar liefst 44 jaar overeind en daarmee verkreeg ons viertal, alle vier lid van de Vrienden, in de loop der jaren in toenemende mate waardering en bekendheid. Zoals eerder dit jaar nog via een artikel in De Volkskrant (zie hiervoor de naastgelegen pagina.) (wordt vervolgd).

Truus Hennipman 'schreeuwt'
Corrie Bakker naar de finish.
(bron: VB-archieff)

Piet Wijker

Vegatest

Met de VEGATEST- methode kunnen uitspraken worden gedaan over zwakke organen, belasting door pesticiden of insecticiden, een gebrek aan bepaalde stoffen, aanwezige parasieten, vergiftiging met zware metalen overgevoeligheid voor bepaalde levensmiddelen en allergische reacties.

Vegacheck

Met behulp van de Vegacheck wordt van verschillende gebieden in het lichaam de reactie op prikkels gemeten. Wanneer het lichaam te sterk of te zwak op een prikkel reageert, is er sprake van een storing in het lichaam die ziekteverschijnselen oproept of kan gaan oproepen.

Quantumfysica

In 60 seconden meten welke tekorten er zijn.

072-5156782 • www.marjabak.nl
marja.bak@gmail.com

Die vermaledijde vierde plaats*)

Dat hebben wij, oud-atleten die we zijn, allemaal wel eens gedacht. Geen medaille om mee naar huis te nemen, geen vermelding in de uitslag. Vervelend, maar niet heel erg in de meeste gevallen. Volgende keer beter. Voldoende wedstrijden met kansen op een beter resultaat. Maar wat als er geen volgende keer is? Bijvoorbeeld bij deelname aan grote kampioenschappen zoals de Olympische Spelen. De Volkskrant besteedde in de maand mei aandacht aan dit onderwerp. Onze Mexico68estafettevrouwen – waarom staat dit woord niet in van Dale – mochten het spits afbijten. In een levendig interview herbeleefden Wilma van den Berg, Truus Hennipman, Corrie Bakker en Mieke Sterk het moment dat ze op de ondankbaarste plaats in de finale belandden. De ploeg, waar we in “Vriendenkringen” nog altijd zo trots op zijn, liep op de 4 x 100 meter in Mexico-Stad naar de vierde plaats, nadat ze in de serie met 43,4 een wereldrecord hadden gelopen.

De leden van de estafetteploeg zien elkaar nog ieder jaar. Corrie Bakker zegt hierover: “Voor mij is dat het allerleukste en waardevolste gebleken.” Dat werd mij ook duidelijk na lezing van het artikel. Aan het eind van het interview komen de herinneringen aan de finale los. Wel moeten we ons realiseren, dat er ondertussen 56 jaren zijn verstreken.

Ik kan me echter wel voorstellen dat de reactie van Wilma: “Jammer. We hadden weer een supertijd gelopen. Dan heb je te accepteren dat het een vierde plek heeft opgeleverd”, haar gevoel van toen goed weergeeft. Tijd boven plaats stellen kenmerkt de echte atleet. En ze vervolgt: “Die vierde plaats was toch heel goed. Na ons is nooit een Nederlands team op dit onderdeel hoger geëindigd. Het record hebben we 44 jaar gehouden. In de loop der jaren zijn we steeds trotser geworden.” Truus Hennipman kijkt terug op het moment en denkt er iets anders over: “We konden niet harder. Het verschil met de Russen was tweehonderdste. Dan voelt vierde worden toch vervelend.” Corrie Bakker herinnert zich: “We waren al heel blij dat we het stokje niet hadden laten vallen.” Mieke Sterk ten slotte: “Ik ben niet onder de indruk van nummers één, twee of drie. Dat zit niet in mijn systeem.” Dat doet vermoeden dat ze met de van haar bekende nuchterheid wel kon leven met die vierde plaats, na het misschien toch heel even jammer te hebben gevonden.

Zo tekende Volkskrant journalist Rob Gollin de herbeleving van de vrouwen op. Als u het artikel in de Volkskrant van 13-5-2024 nog eens wilt nalezen, dan wens ik u succes met de volgende zoekterm: volkskrant gekheid met een stokje. cm

*) Dit artikel werd geschreven, voordat Sven Roosen in Parijs zo knap vierde werd op de tienkamp.
(bron: VB-archief)

**De beste prestatie
onder alle
omstandigheden.**

bkingenieurs.nl

Vrienden fietsweekend 7 en 8 september 2024

Zeven september is het weer zover, we zullen gaan fietsen in het Zuid-Limburgse heuvelland. De tocht is rond de 50km en wordt georganiseerd door Hans en Ilja Keizer.

We verzamelen om 10u30 in Eetcafé 't Vöske, Grote Straat 8, 6325 EC Berg en Terblijt. Naast dit café is er meer dan voldoende parkeermogelijkheid. En natuurlijk gaan we pas weg na de koffie en de Limburgse vlaai.

Het monumentale stadhuis van Maastricht, gefotografeerd op 4 mei 2013. (foto: Mark Ahsmann; bron Wikipedia)

maken. Zowel Valkenburg als Maastricht zijn echt hele mooie steden, waar veel fraaie oude gebouwen te bewonderen zijn.

Hans en Ilja hopen velen van jullie te mogen begroeten. Je kunt je opgeven bij [**hans.keizer@mac.com**](mailto:hans.keizer@mac.com).

Overnachten kan bij: Hotel De Potkachel, Hotel De Lange Akker, Berghotel Vue en Bike Be&B Brakke Berg. De laatste twee liggen vrijwel aan de Geul in een heel mooi bosgebied.

Hans Keizer

Nieuws van de Stichting Atletiek Erfgoed

Ten tijde van het voorbereiden van de vorige Vriendenband was het 'rustig' op het Erfgoed-pad. Ook fijn, want dat gaf ruimte om onze interne zaken weer eens een boost te geven.

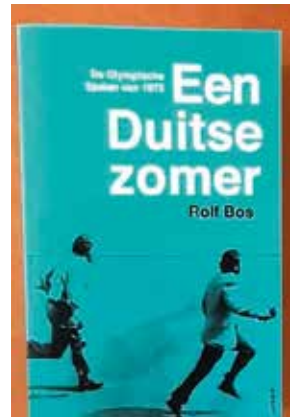
Intussen is er weer stevig een beroep op ons gedaan. Gewenst:

- uitslagen van diverse wedstrijden,
- of we gegevens kunnen vinden over een conflict in 1933 tussen verenigingen die aangesloten waren bij de commissie wandelsport. (Net als de K.N.V.B., Het

Nederlands Korfbal Verbond en het Koninklijke Nederlandse Gymnastiek Verbond, had wandelen in die tijd een link met de Atletiekunie.) Gezocht in jaarverslagen en in handgeschreven en bewaarde notulen van bestuursverslagen.

Blijkt eens te meer dat men ook toen al wist hoe men iets op moest schrijven zonder prijs te geven wat men eigenlijk dacht, een kunst die tegenwoordig in heel veel geledingen van onze maatschappij gemeengoed is geworden.

- Rolf Bos, de initiatiefnemer van de Canon van de Nederlandse Atletiek, een boek dat alweer twee jaar op de markt is, heeft ook Een Duitse zomer en Russische Spelen geschreven.

(V.w.b. dit laatste boek zie ook elders in dit blad in de rubriek 'Boek-

bespreking') Twee

boeken over de Olympische Spelen, geplaatst in de politieke context waaronder deze werden gehouden in respectievelijk 1976 en 1988. Nu heeft hij zich als taak gesteld om een van de andere gehouden Spelen op een vergelijkbare manier aan te pakken. En weet dan intussen perfect de weg te vinden naar de bronnen die wij van Erfgoed daarover hebben. (Natuurlijk meer over de sport dan over politiek, maar dat zal wel

duidelijk zijn.) Dat hoort tot onze taken en hij is dus van harte welkom!

- Jos Palm, de historicus en radiopresentator gedurende meer dan 20 jaar van het programma Onvoltooid Verleden Tijd, op zondagmorgen, en ooit een heel

---

verdienstelijk 10 km-loper, is gestart met een project over Hardlopen, vanaf circa 1870 tot en met nu. Ook hij is er graag bij als wij op vrijdag aanwezig zijn om dan te spitten in onze bronnen.

- Het fotobestand blijft populair. Om allerlei redenen wordt er een beroep op gedaan en bijna steeds kunnen we aan die vragen voldoen.

Heel interessant is ook een kwestie die Piet Wijker aansneet. Het begon met een simpele vraag: hoeveel nationale seniorkampioenschappen heeft Britt Weerman behaald? Daarover blijken verschillende bronnen het niet eens te zijn! Dat is toch zo opgelost, zou je denken. Maar het blijkt ingewikkelder in elkaar te zitten dan het lijkt. Als er namelijk iemand meedoet aan zo'n kampioenschap met een 'Nederlandse naam', Nederlandse (voor-)ouders, maar in een ander land woont, mag zo iemand dan kampioen worden? Hangt natuurlijk met name af van diens nationaliteit. In Nederland mag je van veel verenigingen lid zijn, maar je krijgt slechts voor één een wedstrijdlicentie. Geldt dat internationaal ook? Enzovoort. Dat uitzoeken blijkt lastiger dan het op het eerste gezicht lijkt.

Als je eenmaal op zo'n item stuit, blijken er meer atleten te zijn waarnaar zo'n zoektocht de moeite waard is. Doen we en nader bericht volgt.

Hugo Tijsmans

RvH
Rien van Haperen
Consultancy

Een ervaren partner voor het uitvoeren van projectmanagement in de sport.
Geen horde te hoog!

rien@rienvanhaperen.nl | +31.6.5385.5731

VOOR HET VOETLICHT

Piet Deelstra: lopen als lifestyle

Piet Deelstra: “Hardlopen is een beetje bij mijn leven gaan horen, een soort lifestyle. Het hoort erbij en is gewoon leuk. Tot voor kort was het nog twee keer in de week en nu loop ik nog één keer in de week een beetje. Dat gaat me nog steeds goed af. Dat is best bijzonder, als je 83 bent.”

(foto: Piet Wijker)

Infobox

<i>Naam:</i>	Pieter (Piet) Deelstra
<i>Geboren:</i>	21 augustus 1940 te Makkum
<i>Discipline:</i>	middellange + lange afstand
<i>Titels:</i>	<u>Ned. kamp.</u> veldloop (korte cross) 1967 B-kampioen 1500 m 1962
<i>Medailles:</i>	NK Sen.: zilver (1500 m 1964) NK Sen.: brons (1500 m 1963)
<i>Interlands:</i>	2
<i>PR's:</i>	800 m 1.53,7 1000 m 2.29,0 1500 m 3.51,0 5000 m 14.12,43 10.000 m 30.17,4
<i>Bijzonderheden:</i>	Ned. Studentenkampioen 5000 m 1978

Wat een wereld van verschil, als je de huidige omstandigheden waaronder in ons land atletiek wordt bedreven, vergelijkt met die van, pak 'em beet, zo'n jaar of 60/70 geleden. Eigenlijk gaat elke vergelijking mank. Want van een nationaal trainingscentrum, zoals nu Papendal, met al zijn faciliteiten en verzamelde deskundigheid, waar een grote groep topatleten dagelijks optimaal kan trainen, was rond 1960 geen sprake. Je kon er slechts van dromen. Atletiekbanen? Als je geluk had bezat de vereniging in jouw woonplaats, zo daar al een atletiekclub was, de beschikking over een sintelbaan. De overgrote meerderheid van atletiekverenigingen in ons land had echter slechts een grasbaan, soms in de vorm van een rondbaan, maar heel vaak was het niet veel meer dan een rechthoekig, hobbelig grasveld. Tegenwoordig vind je overal in ons land kunststofbanen en is het aantal sintelbanen op de vingers van één hand te tellen. Een dertiental verenigingen moet het overigens nog steeds met gras als ondergrond stellen, maar dat zijn vooral wat kleinere, regionale verenigingen, terwijl er in drie gevallen sprake is van een asfaltbaan. *(met dank aan Atletiek Erfgoed voor deze info)*

Wat de beschikbaarheid van deskundige trainers betreft zijn er, naast Papendal, elders in ons land nog diverse samenwerkingsverbanden te vinden, waar van de specialistische kennis van trainers kan worden geprofiteerd. Ik noem hier bijvoorbeeld het Atletiek Trainingscentrum Rotterdam o.l.v. Marjan Olyslager, Loopland Gelderland met Honoré Hoedt en de Combigr groep TRC Noord atletiek/Groningen Atletiek, die zich vooral richt op de meerkamp en de explosieve atletiekonderdelen. Vroeger mocht je blij zijn als jouw vereniging überhaupt een trainer had rondlopen met verstand van atletiek, maar vaak was je met je leeftijdgenoten geheel op jezelf aangewezen.

Draven op klompen

Van dit laatste is de atletiekloopbaan van de Fries Piet Deelstra een goed voorbeeld. Diens interesse voor het hardlopen bloeide al op jonge leeftijd op, vooral onder invloed van Emil Zatopek, die in die tijd natuurlijk grote indruk had gemaakt met zijn prestaties. Piet: "Ik was een jaar of twaalf toen Zatopek won in Helsinki. Ik woonde in Jalsum als kind en dan waren wij daar rondjes aan het draven op klompen, hahaha." De drie gouden olympische plakken van Emil Zatopek op de 5000 m, de 10.000 m en de marathon op de Olympische Spelen van 1952 in dat verre, iconische Helsinki hebben dus niet alleen Sifan Hassan geïnspireerd! Later, op de HBS, kwam Deelstra's aanleg voor het hardlopen pas echt bovendien. "Daar was het, als we gingen sporten, altijd zo van: *'eerst maar even een rondje hardlopen'*. Nou, dat was natuurlijk altijd jakkeren. Dat was niet inlopen, maar dat was direct heavy. En dat ging mij altijd goed af. Ik liep altijd heel makkelijk en ik vond het hartstikke leuk ook." Na drie jaar HBS ging Deelstra als stagiair werken bij het Kadaster in Leeuwarden en meldde zich vervolgens in 1957 aan bij Vitesse in Leeuwarden. Piet: "Je had vroeger twee atletiekverenigingen in Leeuwarden, Marathon en Vitesse. Maar dat waren twee hele kleine clubjes; elk had 50 leden of zoiets. Voor een stad als Leeuwarden was dat natuurlijk... Daar heb ik mij toen wel druk voor gemaakt om te proberen daar één club van te maken. En dat is gelukt. Dat werd toen later Lionitas." Qua atletiekaccommodatie maakte het overigens niks uit; de eerste sintelbaan in Friesland

---

moest nog worden aangelegd. Die zou er pas komen ergens in het midden van de jaren zestig, in Leeuwarden.

Maar goed, Deelstra was net lid geworden van Vitesse, toen hij deelnam aan een 1500 m. “Dat was ergens boven Leeuwarden, op een grasbaan op een voetbalveld. En toen werd ik, geloof ik, derde in 4 minuut 30. Toen dacht ik: ik ga nooit meer hardlopen, hahaha. Dat gevoel had ik: ik ben helemaal kapot! Maar ik had natuurlijk ook geen conditie.” Kort daarop moest Deelstra in militaire dienst. “Ik zat toen bij de landmacht, dus dat was veel marsen lopen en zo. En toen heb ik aan de militaire kampioenschappen meegedaan. Ik had daar maar heel kort voor getraind, maar ik werd toch derde op de 1500 meter, achter Meindert Blankenstein en Hein Cujé, geloof ik.” Dat waren bepaald niet de beroedste atleten om van te verliezen, als je nog maar zo kort aan atletiek deed!

Hapsnap

Eenmaal uit dienst keerde Deelstra terug naar het Kadaster, waar hij vervolgens een interne opleiding volgde voor landmeetkundig tekenaar, een opleiding van een jaar. Voor die opleiding was hij naar Den Haag verhuisd. “Kaarten werden toen nog helemaal met de hand gemaakt. Daarna ben ik bij de Rijksdriehoeksmeting terechtgekomen, dat is eigenlijk de basis voor de landmeetkunde in Nederland. Over heel Nederland ligt een driehoeksnets; van daaruit kun je de kaarten maken. Dus daar heb ik een jaar of vijf gewerkt. Toen ben ik weer teruggegaan naar Leeuwarden en ben ik landmeter geworden bij het Kadaster. In totaal heb ik daar 20 jaar gewerkt.”

In zijn Haagse periode werd Deelstra lid van De Trekvogels, waar hij Meindert Blankenstein weer tegenkwam, nu als trainer. In die tijd bezocht hij daar vaak de trainingen. “Ik woonde toen helemaal aan de andere kant van de stad, dus ik was er niet altijd. Maarre... dan liep ik met de jongens mee. Met een ploegje gingen we dan, ik zeg maar vijf keer een 200 meter lopen, of twee keer een 800 meter, ik noem maar wat, een beetje intervallen.” Trainingsschema’s had Deelstra niet. “Nooit gehad ook. Ik heb altijd een beetje hapsnap getraind, liep gewoon met de ploeg mee. Wat dat betreft ben ik eigenlijk altijd mijn eigen trainer geweest. Achteraf was dat niet zo goed, nee.” Eén keer heeft hij overigens een kans gehad die hij toen niet heeft gegrepen, maar waarvan hij nu, terugkijkend, vindt dat hij toen eigenlijk een fout heeft gemaakt. “Het was nog bij Trekvogels. Daar hadden ze in april altijd een openingswedstrijd op de Nenijsbaan in Rotterdam. Dat waren estafettes, met verschillende afstanden. Ik moest toen een 1000 meter lopen en, nou ja, ik liep 2.29. Toen kwam Moerman naar mijn toe. Hij zei: *‘wil jij ook in België gaan trainen bij Vanden Eynde?’* Daar traiden Puttemans en Roelants. Toen heb ik gelijk ‘nee’ gezegd. Achteraf had ik dat niet moeten doen. Ik had gewoon moeten zeggen: *‘daar moet ik nog even over nadenken’*. Dat was verstandiger geweest. Later heb ik hem daar niet meer over gehoord.”

Maar goed, hapsnap of niet, in 1962 had Piet Deelstra, inmiddels terug bij Lionitas, zich toch zodanig ontwikkeld, dat hij aan kampioenschappen kon gaan deelnemer, te beginnen

Piet Deelstra (hier als derde lopend, in wit shirt met donkere band) in actie op de 1500 m tijdens de B-kampioenschappen van 1962. Voorop loopt Dirk de Bruijn en meer naar achteren is o.m. Cees Clement (met donker shirt) zichtbaar.

(foto verstrekt door Piet Deelstra)

gemakkelijk onder de vier minuten. Daar hoefde ik weinig voor te trainen.” Een jaar later werd hij op het NK in Beverwijk in 3.51,0 zelfs tweede, vlak achter Snepvangers. Het was zijn beste prestatie op een NK. Alleen vindt Deelstra achteraf, dat hij toen wat meer conditie voor de 5000 m had moeten opbouwen, “want ik was toen waarschijnlijk beter geweest op de 5 kilometer. Maar ja, dat is achteraf geredeneerd.”

Sjouwen in het veld

Over de daaropvolgende jaren valt er op prestatief gebied weinig te melden. Het zal te maken hebben gehad met het feit, dat Piet Deelstra in 1965 in het huwelijk trad en dat in de loop van 1966 zijn twee kinderen, een tweeling, zich aankondigden, die in 1967 werden geboren. Deelstra was echter ook erg blessuregevoelig. “Eén blessure, de achillespees. Ja, dat heeft mij heel, heel erg beperkt. Daar heb ik jaren last van gehad. Ik ben ervoor bij die arts in Beverwijk geweest, dokter Rolink. Van hem heb ik een injectie gehad. Dan was het eventjes weer wat beter, maar toch ook niet goed. Later ben ik er door dokter Strikwerda aan geopereerd. Dat heeft wel goed geholpen. Maar daarna kreeg ik het ook aan de andere kant. Ja, dat heeft mij enorm beperkt. Maar ik had natuurlijk ook een verkeerd beroep, landmeter. Ik was de hele dag op laarzen in het veld aan het sjouwen. En dan 's avonds nog 'ns even wat trainen, op verkeerde trainingsschoenen, spikes met lange punten en dan vooral 's zomers die harde banen, dat was natuurlijk hartstikke slecht allemaal. Maar ja, dat wist ik toen ook niet.”

In 1967 kwam Deelstra echter weer ‘op stoom’. Op de nationale crosskampioenschappen in Lisse veroverde hij de titel op de korte cross en later, tijdens de baankampioenschappen in Rotterdam, was hij opnieuw te vinden op de 1500 m, waar hij in 3.55,6 als vierde net buiten het podium bleef. Daarna werd het op prestatief gebied weer een hele tijd stil.

met de B-kampioenschappen van 1962 in Utrecht. Hij werd daar kampioen op de 1500 m in 4.01,2. Een uitstekende prestatie schreef de AW in zijn verslag. Een jaar later was de Fries dus weer present, ditmaal op de A-kampioenschappen in Rotterdam, waar hij op de 1500 m derde werd achter Henk Snepvangers en Ton Blok; voor Blok en Deelstra werd dezelfde tijd, 3.55,6, geklokt. Niet gek voor een ‘Friese doorloper’ zonder vaste trainer en trainingsschema. Piet: “Die 1500 meter ging mij heel gemakkelijk af. Want ik had..., ik liep al heel

---

Wie een opwaartse lijn zoekt in de prestaties van Piet Deelstra, zal die nauwelijks ontdekken. Ongetwijfeld zullen die weerbarstige achillespezen daar een belangrijke rol bij hebben gespeeld. Deelstra is echter ook nooit zo met atletiek bezig geweest in de zin van dat hij daar zo nodig een carrière in moest opbouwen. De Olympische Spelen bijvoorbeeld speelden zich in zijn optiek ver af van zijn eigen wereld, op een andere planeet bijna. "Ik dacht altijd dat al die anderen stukken beter waren. Nu weet ik dat dat onzin is. Het is gewoon een kwestie van gericht trainen, als je talent hebt." Hij meet dat bijvoorbeeld af aan een van zijn kleinkinderen (Deelstra heeft er vier in totaal, drie meisjes en een jongen), Mats Bendijk, een schaatstalent. Piet: "Als ik zie hoe dat nu al gaat, 15, 16 jaar, twee keer op een dag trainen, de school aangepast, ja, die is heel goed. Die stond op die leeftijd al op één in Nederland. Hij is zelfs al naar de wereldkampioenschappen voor junioren in Japan geweest, maar daar viel-ie wat tegen. Maar ja, hij heeft ook drie, vier keer corona gehad. Dat nekt je dan ook een beetje, hè."

Zelf dook Deelstra – na jaren van afwezigheid en door een verhuizing naar Heerenveen inmiddels lid geworden van AV '55 – in 1974 ineens weer op bij de Nederlandse kampioenschappen. Op het gloednieuwe Papendalse tartan werd hij daar op de 5000 m achter winnaar Jos Hermens zesde in 14.12,43. Het is die prestatie waarop hij nu, terugkijkend, het meest trots is. Een jaar later was hij er op die afstand weer bij, nu als achtste eindigend in 14.39,25. Daarna was het wat betreft baanwedstrijden wel zo'n beetje gedaan, al bleef hij wel lopen. Deelstra zat toen middenin een turbulente periode van zijn leven, want zijn huwelijk was op de klippen gelopen. Tien jaar later ging hij samenwonen met zijn huidige liefde, met wie hij in 2006 trouwde.

Van landmeter tot maatschappelijk werker

Qua beroep veranderde er ook het een en ander. Na zo'n jaar of 20 als landmeter op laarzen door het land te hebben gesjouwd, vond Deelstra het tijd geworden voor iets anders. "In eerste instantie wilde ik personeelswerk gaan doen. Die opleiding heb ik ongeveer twee maanden gedaan. Dat was in Zwolle. Maar daar was het zo'n zootje. Je reisde helemaal naar Zwolle en dan kwamen de docenten weer niet opdagen. Dat liep voor geen meter. Nou was er in Leeuwarden een opleiding voor maatschappelijk werk, dat was voor mij natuurlijk veel makkelijker. Dus toen ben ik dat maar gaan doen. Nadat ik die opleiding afgemaakt had, ben ik bij maatschappelijk werk in Wolvega gaan werken, bij Stellingwerf. Nou, dat heb ik tot mijn pensioen gedaan." Zo kon het dus gebeuren dat Deelstra, toen hij die hbo-opleiding volgde, in 1978 op zijn 38^e, nog een keertje studentenkampioen kon worden op de 5000 m.

Het hardlopen bleef hij leuk vinden, maar vergleed in zijn dagelijks leven meer en meer naar het niveau van een veredelde hobby. Al sprong er af en toe weer een prestatie bovenuit, zoals een nationale titel op de 10.000 m bij de veteranen op zijn 40^e! Daar komt ook zijn PR op die afstand vandaan. Overigens lag hij een paar maanden later in het ziekenhuis met een longembolie. Piet: "Een heel raar verhaal was dat, want ik heb daar acht weken mee rondgelopen. Ik woonde toen in Leeuwarden en liep dan de rondweg. Dat

---

was 10 kilometer en dat deed ik een paar keer in de week. En ineens ging dat niet meer. Als ik anders, laten we zeggen, 35 minuten liep, werd dat nu 40, 45 minuten. Ik kon niet meer harder en had het benauwd. De huisarts kon niks vinden, dus ja, dan denk je: iets aan de longen, een bacterie of wat dan ook. Dus ze gaven medicijnen, maar dat hielp niks. Totdat ik op een nacht verschrikkelijk pijn kreeg en helemaal kletsnat van het zweet was. Toen heeft de huisarts mij doorgestuurd naar het ziekenhuis met de vraag: is dit een longembolie? En dat bleek het te zijn. Toen ben ik wel door het oog van de naald gegaan.” Hij kreeg bloedverdunners, maar mocht daar later mee stoppen. Dat was niet zo verstandig, bleek achteraf, want acht jaar later kreeg Deelstra het opnieuw. Weer draaide hij het ziekenhuis in en bleek, na veel onderzoek, opnieuw een longembolie de oorzaak. “Achteraf bleek dat ik een beetje een erfelijke aanleg heb voor bloedstolsels. Vanaf die tijd moet ik dus bloedverdunners gebruiken.”

Trots

Inmiddels woont Deelstra nu al jaren in Rothum, een rustiek dorp, grenzend aan Heerenveen, waar hij zich inzet voor de gemeenschap. Zo moest er een nieuw dorpshuis komen. Hij werd secretaris van ‘Dorpsbelang’, het comité dat daarvoor moest zorgen. Piet: “Ik had er zo’n jaar of tien een baan bij eigenlijk, toen. Dat moest helemaal met vrijwilligers gebeuren. Ik moest zorgen dat die er kwamen en ook de bouwmaterialen. Bij dat soort dingen is het vaak zo, dat het uit de hand loopt. Bij ons niet. De penningmeester hield exact bij hoe het er financieel bij stond. Dat ging heel goed. Nu hebben wij hier een prachtig dorpshuis. Daar ben ik wel trots op, ja.”

Deelstra bewaart goede herinneringen aan zijn tijd als actief atleet. Zoals aan de stedenontmoetingen uit zijn Haagse tijd. “Dat waren heel leuke uitstapjes. Zoals Den Haag met een sterrenteam tegen Londen. In Londen – dat is wel een leuke anekdote – had een van de 400 meterlopers zijn startblok precies in de andere richting opgezet. Die dacht: in Engeland rijden ze links, dus die zullen ook wel andersom lopen! Maar hij had niet in de gaten dat de andere startblokken goed stonden. Toen hij naar de start werd geroepen, kreeg-ie het pas in de gaten. Nou ja, dat was natuurlijk hilarisch.” Goede herinneringen ook aan de trainingen. “Bijvoorbeeld in het bos. Dat je, als je een beetje tempo ging lopen, het gevoel kreeg dat je zweefde, dat je haast gewoon niet moe kon worden. Daar heb ik heel veel plezier aan gehad.”

Hardlopen is nooit helemaal verdwenen uit het leven van Piet Deelstra. Hij is het altijd blijven doen. “Hardlopen is een beetje bij mijn leven gaan horen, een soort lifestyle. Het hoort erbij en is gewoon leuk. Tot voor kort was het nog twee keer in de week en nu loop ik nog één keer in de week een beetje. Dat gaat me nog steeds goed af.” Daarvoor gaat hij naar het park bij het Thialf Stadion. “Daar zijn mooie, vlakke paden. Daar loop je uit de wind en daar kan ik heel mooi een beetje intervallen. Dat is best bijzonder, als je 83 bent.”

PietWijker

Vrienden Jeugdfonds op de voet gevolgd

Afhaken of doorpakken

Op het moment dat deze Vriendenband op de deurmat valt zijn de Olympische Spelen van 2024 al achter de rug. Op het moment dat ik deze bijdrage schrijf (begin juli) weten wij alleen dat er een sterk gemotiveerd TeamNL in Parijs op dat evenement hun beste prestaties willen gaan neerzetten op een groot aantal disciplines waarbij wereldwijd atletiek een van de best bekeken sporten zal zijn.

De missie van de Vrienden van de Atletiek is een verbinding te leggen tussen het verleden, het heden en de toekomst. Dat is een telkens terugkerende gedachte: de geplande reünie van 2 november, de activiteiten die dit jaar weer gepland zijn en de discussie die nu gaande is over de toekomst en de transitie van de verenigingsvorm naar een stichting in 2026, waar veel en grondig over wordt nagedacht en het meedenken in de breedste zin van het woord erg op prijs wordt gesteld. Verleden – heden – toekomst..., ook het Jeugdfonds heeft als taak hier de juiste verbindingen te leggen, alhoewel de nadruk hier wat meer ligt op het gebruik van ervaringen uit het verleden voor de toekomst. In dit verhaal zal het daarom ook vooral gaan over het heden en de toekomst en een ‘verantwoording’ worden afgelegd over het gevoerde beleid en de plannen voor de toekomst.

Verleden

In 2001 is het Jeugdfonds opgericht met als doel om talenten verder op weg te helpen naar de top. In eerste instantie gebeurde dat door individuele atleten financieel te ondersteunen om extra trainingsstages of wedstrijden te kunnen doen, speciaal materiaal aan te schaffen of gebruik te maken van belangrijke medische ondersteuning. Veel atleten hebben hiervan mogen profiteren. Ik noem zomaar een paar namen: Melissa Boekelman, Douwe Amels, Maureen Koster, Tasa Jiya, Nick Smidt, Menno Vloon, Nadine Visser, Maayke Tjin A-Lim, Anouk Vetter, Nadine Broersen. Allemaal talenten op weg naar de top, met daarbij de opmerking dat een atleet die al een olympische status had niet nog eens vanuit het Jeugdfonds kon worden ondersteund. Zo krijgen meer talenten een kans.

Om diezelfde reden: meer talenten een kans te geven om ervaring op te doen is ook besloten om de ondersteuning vanuit het jeugdfonds meer te richten op evenementen en dat kwam ook mede, doordat de – zeer bekende – C-Interland na vele jaren niet meer werd ondersteund door de KNAU (thans Atletiekunie), waardoor dit evenement geadopteerd werd door de Vrienden van de Atletiek en gerealiseerd vanuit het Jeugdfonds, met medewerking van een aantal enthousiaste atletiekverenigingen. De combinatie C-Spelen, dit jaar op 24 en 25 augustus bij AAC, met als extra beloning deelname aan de C-Interland, kan nog steeds gezien worden als het hoogtepunt van het zomerseizoen voor atleten onder de 16 jaar. Later meer hierover.

Heden

Via De Vriendenband hebben wij uitgebreide informatie verstrekt over onze ambitieuze basisplannen voor dit jaar en kort samengevat waren dat:

- Een Interland U16 (C-Interland) tussen Nederland en Westfalen.
- Als de C-Interland niet doorgaat een alternatief, zoals de zeer succesvolle inspiratiedag in 2023.
- Indoor Interland tussen Nederland, Westfalen, Vlaanderen en Wallonië voor U18.
- Een outdoor Interland tussen Nederland, Westfalen, Vlaanderen en Wallonië voor U16 en U18.
- Voorjaarsleague voor U20 bij de grote voorjaarswedstrijden: Ter Specke Bokaal, Harry Schulting Games, De Gouden Spike. En uitreiking Talent Awards.

Daarnaast blijven wij onze oren en ogen openhouden voor andere ideeën en plannen die leven in het land en gericht zijn op atleten voor U18.

Realisatie van het heden

Ondanks een maximale inzet van het Jeugdfonds team, de coaches en de organisatoren van de drie grote wedstrijden in mei moet ik een kleine voldoende geven als eindresultaat. Net als bij schoolrapporten heb je goede vakken en minder goede. Ons rapport:

- De C-Interland: deze kon in 2023 geen doorgang vinden door verschuivingen in de wedstrijdkalender als gevolg van de wereldkampioenschappen in Boedapest en de overvolle kalender in Nederland en Duitsland. Doordat Westfalen (en alle andere regio's waarmee wij samenwerken) geen enkele prioriteit meer geven aan ontwikkelingen van talenten onder de 16 jaar, is de rest van deze traditionele interland na bijna 50 jaar helaas alleen nog maar een hoofdstuk in de geschiedenis van de vaderlandse atletiek. Cijfer: 3.
- Als alternatief voor de C-Interland en 'beloning' voor de nrs. 1 en 2 tijdens de C-Spelen is op 15 oktober 2023 een zeer succesvolle inspiratiedag georganiseerd. In De Vriendenband nr 6 van 2023 staat een uitgebreide impressie. Een gebeurtenis, die zeker voor herhaling vatbaar is als wedstrijden op internationaal niveau niet meer haalbaar zijn. Cijfer: 9.

Op de inspiratiedag van 2023 was er veel aandacht voor het verhaal van "mystery guest" N'ketia Seedo.

(foto: Jente van der Meer)

-
- Op 9 maart 2024 was de grote internationale ontmoeting voor atleten U18 in de nieuwe indoorhal van Louvain-la-Neuve. Deelnemende regio's waren Wallonië, Vlaanderen, Westfalen, Luxemburg en Nederland. Een topdag, waarvan in Vriendenband nr. 2 van dit jaar een uitgebreid verslag is opgenomen. Omdat het de allereerste keer was dat dit evenement werd georganiseerd, waren er wat schoonheidsfoutjes en jammer was ook dat op dezelfde dag op Papendal een talentendag voor dezelfde doelgroep werd georganiseerd, waarover in de evaluatie van deze jeugdinterland uitgebreid is gesproken. Alle deelnemers vonden het een prachtige ervaring. Cijfer: 8.

Het complete Nederlandse team met hun Coaches tijdens de indoorinterland in Louvain-la-Neuve. (foto: Wim van der Krogt)

- Aan een outdoor interland met vier regio's voor atleten voor U16 en U18 is heel veel aandacht besteed en er was bij een aantal verenigingen ook grote bereidheid om aan de realisatie van dit evenement mee te werken. Er waren een paar datums beschikbaar om dit te organiseren, maar de uitvoering bleek onmogelijk. Voorlopig halen wij dit plan van de agenda. Cijfer: 2.
- Voorjaarsleague tijdens de drie grote openingswedstrijden voor atleten U20. Dit had toch wel wat aantrekkingskracht, alleen bleek zowel in 2023 en 2024 het bijna onmogelijk dat er voldoende atleten aan alle drie de evenementen konden deelnemen. Bij het zoeken naar oorzaken moeten wij zeker denken aan publiciteit en een betere afstemming met de wedstrijdplannen van de AU. Dit programma blijft even in de vriezer. Cijfer 3.
- Talent Awards: Zonder meer een succes en mooie toevoeging aan het programma en de uitstraling van de eerdergenoemde drie wedstrijden, waar zonder enige uitzondering de medewerking en het meedenken groot was. Hier gaan wij zeker mee door. Cijfer: 9.

Toekomst (en met name voor U16)

In het hoofdstuk over de realisatie is duidelijk aangegeven waar wij mee door zullen gaan en daarnaast blijven wij zoeken naar nieuwe mogelijkheden om de jeugd te ondersteunen. Waarbij alle ideeën van 'buitenaf' worden meegenomen. Toch wil ik wat dieper doorgaan om mogelijkheden te zoeken voor atleten van U16.

Het steekt mij, en met mij vele anderen, dat de C-Interland van de kalender is. Ik ontvang zelfs mails van mensen die 40 jaar (!) geleden als deelnemer aan de C-Interland hebben meegedaan en hun verbazing en ongenoegen kenbaar maken. Het is nu echter zo dat in de beleidsplannen van alle vijf regio's die aan de Indoorinterland voor U18 deelnamen, geen enkele aandacht wordt besteed aan verdere ontwikkeling van talenten die nog geen 16 jaar zijn.

Opkomst van de Nederlandse ploeg bij de laatste C-interland, die van 2022 in Recklinghausen. (foto: Ed Turk)

Omdat wij een aantal jaren geleden als Jeugdfondsteam samen met het bestuur van de Vrienden hebben aangegeven om bij het bepalen van onze doelstellingen en acties zoveel mogelijk de richtlijnen van de Atletiekunie te volgen, gaan en blijven wij ons daaraan houden.

Dit houdt ook in dat wij de plannen van de Unie moeten kennen en zij ook op de hoogte moeten blijven van onze mogelijkheden en wensen. Daarover zijn dit jaar al goede gesprekken geweest met de voorzitter van de Atletiekunie Jan Markink, de Algemeen directeur Pieke de Zwart en de Technisch directeur Vincent Kortbeek en andere medewerkers uit de technische staf.

Duidelijk is zonder meer dat bij alle buitenlandse regio's waarmee wij al een tijdje samenwerken geen prioriteit meer wordt gegeven aan internationale meetings voor U16. En persoonlijk wil ik mij – en met mij nog vele anderen – daar niet zomaar bij neerleggen. De vele atleten die de nationale wedstrijdpeik voor U16 van eind augustus en begin september hebben meegemaakt, blijven dit een hoogtepunt vinden in de opbouw van hun carrière. En dan denk je aan de C-Spelen, de C-Interland en de competitiefinales. Ondanks dat de richtlijnen voor de komende jaren duidelijk zijn, wil ik – samen met het Jeugdfondsteam en hun sponsor – blijven zoeken naar meerwaarden voor deze groep. Zijn er aansluitingspunten?

In het jaarplan van de Atletiekunie heb ik de volgende opmerkingen kunnen vinden, die een heel klein beetje aangeven in welke richting het Jeugdfonds zou kunnen/moeten denken:

Artikel 2.1 gaat over de jeugd en twee opmerkingen nemen wij ter harte:

-
- De jeugd heeft de toekomst! Uit onderzoek weten we dat hoe jonger je leden kan binden, des te langer deze leden als sporter of kader verbonden blijven aan jouw club. Daarom maken we als Atletiekunie de jeugd graag enthousiast voor atletiek. Onze helden gebruiken we hiervoor als uithangbord.
  - Voor elke leeftijd willen we passend sportaanbod hebben waarbij plezier voorop staat.

Artikel 4.1 gaat over talentontwikkeling:

- We zijn continu op zoek naar talenten zodat we hun de juiste opleiding, faciliteiten, coaching en programma's kunnen bieden om het beste uit zichzelf te halen.
- In dit artikel wordt ook de enorme takenlijst van het bondsbureau beschreven.

Er worden dus geen specifieke leeftijdsgrenzen aangegeven. Steekwoorden zijn: elke leeftijd, passend sportaanbod en enthousiasme. Voor U16 zijn de laatste twee items eind augustus en begin september aanwezig. Bijna een halve eeuw lang was de extra beloning voor de winnaars van goud en zilver bij de C-Spelen de deelname aan de semi-interland tegen Westfalen. Het uitkomen voor Oranje wordt bij velen nog steeds gezien als een hoogtepunt tijdens hun beginnende carrière. Door het wegvallen van deze wedstrijd is vorig jaar de inspiratiedag op Papendal geïntroduceerd voor de nrs. 1 en 2 op elk onderdeel van de C-Spelen. Dit was een groot succes en dit jaar lopen er acties om dit te herhalen.

Doorpakken

De plannen voor de toekomst van het Jeugdfonds worden steeds duidelijker; prioriteiten zijn de 5-regio's indoor interland voor U18 en een inspiratiedag voor U16, gekoppeld aan de C-Spelen. Dit jaar hebben wij ook geleerd dat alle goede ideeën niet 'zomaar' uitvoerbaar zijn en dat er daarnaast nog veel ideeën leven. Wij denken nu goed mee met de Atletiekunie en zij met ons en daarnaast zijn alle ideeën – van atleten, officials, organisatoren en coaches – welkom. Mijn contactgegevens zijn in De Vriendenband te vinden. Na de Olympische Spelen gaat het atletiekleven door en ik hoop dat de resultaten in Parijs de jeugd nog enthousiaster maken voor de moeder aller sporten. De C-Spelen 2024 zijn dit jaar op 24 en 25 augustus op sportpark Ookmeer in Amsterdam en zeker het bezoeken waard om het jeugdige enthousiasme te 'proeven'. *Wim van der Krogt*

Wilt u het Jeugdfonds extra ondersteunen?

**Dat kan. Stort dan uw bijdrage op het rekeningnummer van het Jeugdfonds:
NL69 RABO 0181 2773 60 onder vermelding: Storting Jeugdfonds.**

Madelief van Leur verovert brons op EK U18

Al twee keer hebben wij aan haar een Talent Award uitgereikt, 400 meterloopster Madelief van Leur uit Leusden. Vorig jaar bij de Harry Schulting Games en dit jaar bij de Ter Specke Bokaal. Er volgden enkele interviews. In één daarvan, het gesprek dat ik met haar had waar het artikeltje uit voortkwam dat in De Vriendenband nr. 2 van dit jaar werd gepubliceerd onder de kop: “Madelief van Leur sneller dan Femke Bol!”, vertelde zij dat haar belangrijkste doel voor dit jaar was: een medaille halen op het EK U18. Welnu, wie was de enige van de Nederlandse deelnemers die met een medaille van dat toernooi terugkwam?

Madelief van Leur (foto: Erik van Leeuwen)

Juist, Madelief van Leur, met een bronzen plak. Je hebt van die talenten die exact weten waartoe zij in staat zijn en dat op het moment suprême ook weten waar te maken. Inmiddels heeft zij zichzelf op die 400 m verbeterd tot een beste prestatie van 53,04 s en is zij hiermee veruit de beste Nederlandse atlete onder de 18 die wij ooit hebben gehad, 1,35 sec. sneller ook dan Femke Bol op die leeftijd. Haar ideaal: samen met haar clubgenote Femke Bol in het nationale team. Het zal mij benieuwen hoeveel tijd zij daar nog voor nodig heeft.

Piet Wijker

An advertisement for MAX4HOME. The background shows a modern bathroom vanity with a dark grey cabinet, a white countertop, and a black faucet. A large green circular graphic on the left contains the text: 'MAX4HOME Tegels, Sanitair & meer 10% KORTING OP ALLES!'. Below this, it says 'GERBODEN DE ONDERSTAANDE KORTINGSCODE OP ONZE WEBSITE WWW.MAX4HOME.NL' and 'MAX4ATLETIEK'. At the bottom of the green circle, there is a small line of text: 'DEZE PROMOTIE IS GELDIG TOT 31-12-2024 EN NIET TOEGELIJD MET ANDERE PROMOTIES'. On the right side of the vanity, there is an orange circular graphic that says 'SHOWROOM IN DUIVEN'. At the bottom right, the text reads: 'STENOGRAAF 1 6921EX DUIVEN INFO@MAX4HOME.NL 026-2020405'.

Onze jarige Vrienden

(tussen haakjes de nieuwe leeftijd)

September 2024

2 Frans Dames (78)	20 Krista Aukema (57)
4 Ellie van Beuzekom-Lute (73)	20 Melchert Kok (66)
6 Ingrid van der Vinne-Lammertsma (57)	20 Janneke Roona-Bosma (61)
8 Ron van der Steenhoven (60)	22 Willeke Koppelaar-Majoor (82)
10 Peter Vergouwen (77)	22 Lydia Pietersen-Timmer (68)
11 Ria Hulsink (74)	22 Jolanda Visser (57)
12 Harry Peters (78)	23 Ton van Druten (96)
13 Frank van Ravensberg (64)	23 Roelof Veld (80)
14 Henk Brouwer (71)	26 Eric Roeske (64)
16 Mark Beelen (58)	28 Marcel Drost (55)
17 Ad de Jong (78)	28 Irene McGarry (62)
20 Pauline van den Berge (61)	30 Annie van de Kerkhof (72)

Oktober 2024

2 Fedde Zwanenburg (77)	23 Ans van Veenendaal-Kocken (71)
3 Monique Jansen (46)	26 Klaas Pollema (78)
3 Rinus de Schipper (83)	29 Babs van der Groep (86)
5 Henk Evers (85)	30 Kay Schaafsma (64)
5 Marga Kortekaas (79)	30 Olga Commandeur (66)
7 Joke Bijleveld (84)	31 Rob Janssen (64)
12 Thea Martens-Evers (79)	31 Marius Veenker (72)
18 Jannet van Noord (62)	

Colofon

De Vriendenband is het tweemaandelijks officiële mededelingenblad van de Vereniging Vrienden van de Atletiek, opgericht 26 mei 1951.

Redactie: Piet Wijker (0255) 513700 / (06) 202 19 316
De Uitkijkklaan 12, pietwijker@gmail.com
1974 XP IJmuiden

Lay-out, Lydia Pietersen-Timmer Tel.: (030) 271 04 82
tekstverwerking lydiapietersen@gmail.com
en verzending

Omslag: Margriet Prins

Bankrekening: NL89 RABO 0357 8739 39, t.n.v. Vrienden van de Atletiek te Den Haag
NL69 RABO 0181 2773 60, t.n.v. Vrienden van de Atletiek te Den Haag, **met vermelding: Storting Jeugdfonds**

Drukkerij Brakkenstein BV (030) 686 81 68
Leerdam

Bestuur Vrienden v. d. Atletiek

Voorzitter: Rien van Haperen (06) 53855731
Heunpark 1212 rien@rienvanhaperen.nl
5261 WB Vught

Vicevoorzitter: Wim van der Krogt (071) 5891685
Pluimzegegekreek 9 wimvanderkrogt@xs4all.nl
2353 JN Leiderdorp

Secretaris: Jaap van Amsterdam (025) 241 84 14 / (06) 292 88 128
Irenestraat 74 secretaris@vriendenvandeknau.nl
2161 PZ Lisse

Penningmeester: Hans van Kuijen (06) 8322 3400
Burg. Geukerspark 43 j.kuijen4@upcmail.nl
5701 RE Helmond

Commissaris: Elly de Regt-Henzen (06) 29291720
Schoutenlaan 8 deregtelly@gmail.com
2215 ME Voorhout

DE VRIENDENBAND

opgericht 26 mei 1951

Bij verkeerde adressering:
Van Humboldtstraat 63
3514 GM Utrecht